

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelic după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 38, OCTOMBRIE 2006 Apare la jumătatea lunii 1,3 RON (13.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Concurs

De ce trebuia anihilat Iorga?

Atitudini Acuzați inocenți, acuzatori criminali

Carte legionară "Pentru legionari" (VI)

Italia, sempre prima Note sentimentale

Zig-zag pe mapamond Itinerar italian (II)

Reportaj Patru pelerinaje

Istoria trăită Batalioanele de la Sărata

Actualitate "Centura" politici - octombrie

Evocări din detenție

Apariție de carte Testament N. Iorga

Poșta Redacției

HOTĂRÂREA INSTITUȚIEI PREZIDENȚIALE DIN 32.XIII.2006

Din surse demne de încredere, confirmate din trei părți, am luat la cunoștință și vă aducem și dvs. la cunoștință că la data sus amintită se va pune chirpiciul de temelie pe rondul din mijlocul intersecției "la ceas la Brătianu", deci în buricul Bucureștiului, km 0, loc istoric unde putem să amintim că a avut loc: nu, care piață a Universității, care șarjă a cavaleriei subterane, nu a avut loc fericita sau prea fericita - mă mai încurc și eu cu aprecierile, de emoție, că oameni suntem - prea fericita declarație de victorie la alegerile din 2004 a excelenței sale dl. președinte Băsescu.

Acest chirpici de temelie, care, datorită importanței pe care o acordă dl. președinte evenimentului, va fi aproape de două ori mai mare decât o cârmidă, pentru ca să nu-l topească ploile și zăpezile, prin grija personală a excelenței sale, va fi învelit cu trei rânduri de folie de plastic tip "solar".

Chirpici de temelie la ce?

Intenționat v-am prelungit dezvăluirea intențiilor domniei sale: și-a dat seama că, fiind român, sau că fiind președintele românilor, vorbea aceea, "câmașa e mai aproape decât haina" și normal e să avem într-un termen dinainte stabilit, deci la data de 32.XIII.2007, un memorial al celor 42.000 de militari români uciși de bande de civili înarmați.

Că studiind în arhive, istoricii au descoperit că bandele înarmate erau de etnici evrei, este desigur o minciună, o încercare de denaturare a adevărului istoric, ca și declarațiile miilor de martori scăpați din măcel.

Nici eu nu cred să se fi întâmplat așa ceva, și am două argumente imbatabile: în primul rând în Basarabia nu exista picior de evreu, dar, admitând totuși că erau, sentimentele de iubire față de statul român care îi primise în momente grele pe teritoriu, sentimentele față de armata și biserica română nu ar fi făcut posibil un astfel de comportament.

A urmat apoi un război necrutător în care au murit pe front, în luptă cu dușmanii României, un număr nedefinit de etnici evrei care formaseră batalioane de asalt după modelul Japoniei numit "kamikadze" - tot pentru apărarea țării care îi adoptase!!

După acest război, câștigat, după cum se știe, tot de acești etnici, timp de 20 de ani, până li s-a făcut lehamite și au plecat "spre alte zări de soare pline", au încercat să ne civilizeze - la un preț ridicat, este drept, dar ce mai contează acolo 1.131.000 de arestări și 500.000 de morți în închisori! Contează

scopul nobil în care s-a făcut această "operație", extirpându-se toți intelectualii de frunte, toți politicienii de frunte, toți patrioții activi, în frunte cu legionarii!

Deci președinția - nu știm de fapt cine a avut această strălucită idee, gurile rele spun că fost născută din strădania unui numeros colectiv de consilieri, bine plătiți și bine hrăniți - a hotărât ca la sfârșitul lunii a treisprezecea a anului de grație 2007, acest edificiu măreț să fie inaugurat în prezența pionierilor, viitorul luminos al patriei, și a unui sobor de fețe.

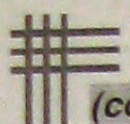
Se mai vorbește că edificiul va fi impresionant de mic, pe măsura modestiei d-lui președinte și în armonie cu marele interes și compasiunea pentru sutele de mii de morți, victime ale încăpățânării lor de a-și dori o țară liberă și prosperă.

Pomeneam adineauri că acest proiect ar fi cămașa de pe pielea d-lui președinte; dar, deocamdată, domnia sa, dând peste cap înțeleptele vorbe populare cu cămașa mai aproape decât haina, pe data de 9 octombrie a.c. a pus piatra de temelie a monumentului holocaustului în România.

Holocaust, după cum știe toată lumea, vine de la hologramă, între ele fiind o legătură indestructibilă, și, la dezvelirea stâncii de temelie din cel mai pur granit (cel puțin așa sper), se vorbește că dl. președinte ar fi venit îmbrăcat foarte curios, purtând haina pe piele și cămașa peste haină.

(continuare în pg. 2)

Nicador Zelea Codreanu

Nu am fost acolo, căci așa sunt eu, ghinionist: am mâncat gras la micul dejun și am avut o mică indigestie, dar am văzut o fotografie prim plan de ceremonie și cred că și domnia sa suferea de ceva: cred că îl durea măseaua de îi venea să plângă, dar ca președinte ce să faci, plângi și mergi înainte! Adică nu înainte, că acolo a stat pe loc, vreau să spun că de câte ori îl doare măseaua și îl apucă plânsul, că la aflarea veștii că dl. Stolojan este bolnav și va trebui să devină președinte, sau că la vizita la Muzeul Holocaustului din Washington repet, că acest lucru asigură alegerea în viitoarea legislatură: păi două și gata! Ce, președinte pe viață? Nu cred că se poate așa ceva; din partea mea, ca regalist, mai bine rege! Regele troian!

Nu, nu merge! Mai aproape de poporul român ar fi împăratul Traian, că mai avem unul în istorie și s-ar încheia astfel un ciclu istoric de 2000 de ani. Păi așa se zice, că istoria este ciclică; vorbe. Eu oricum aș fi de acord: gândiți-vă ce rezonanță frumoasă ar avea: imperiul bășescian!

Îmi fac vise de pomană, nu știu dacă voi mai apuca, la vârsta mea, la gura mea - vorba aceea: treci strada neatenți și te trezești cu un glonț în cap; lasă să fie de capul dușmanilor! M-am luat cu vorba și tocmai doream să îi combat pe unii care neagă holograma.

Le aduc un argument imbatabil: așa sunt eu, plin de argumente imbatabile. Se vorbește pe la cozi că urmează o altă bombă mediatică; eu nu cred nimic, vâ jur, dar am auzit vorbindu-se!

Am vrut să îi identific pe cei ce vorbeau și nu știu de ce s-au speriat de mine și au fugit; tocmai cumpărasem de la Obor un topor cu coada gata montată, că am în curte niște pomi fructiferi și m-am

gândit să-i tai la iarnă și să încălzesc cu ei în casă, în semn de protest că nu îmi mai ajunge pensia la plata facturii de gaze.

Dar să revin la scena dramatică de mai sus: eram la coadă la Obor, la un magazin unde se vând pui distrofici la jumătate de preț (dacă mă cinstiți, vă spun și unde); în fața mea, doi domni în vârstă vorbeau în surdină de se auzea perfect (că dacă ar fi vorbit mai tare nu mai auzea nimeni nimic pentru că ne-ar fi spart timpanele).

Ăla mai înalt zicea că realitatea holocaustului din Transnistria se poate dovedi acum juridic - adică la tribunal, înțeleg eu; s-au descoperit gropi comune, ca la Catin (unde bolșevicii au ucis peste 30.000 de ofițeri polonezi). Gropile sunt imense, corespunzătoare acuzației, că românii, adică noi ăia de la coadă, am fi omorât acum 65 de ani 400.000 de evrei.

Totdeauna am admirat sistemul judiciar american: nu este cadavru sau schelet, nu se poate dovedi crima!

Dacă, ziceau unii, s-a găsit scheletul unui om care a trăit și a murit acum zeci de mii de ani, era absolut normal să găsești scheletele a 400.000 de oameni care au murit acum 60 de ani.

Am băgat în cap problema, am zis însă că dacă o să le împărtășesc noutatea și altora și oi zice: știu asta de la domnul Grosu, să zicem, sau de la domnul Lupu, este una - căci așa cum o spun acum se poate găsi vreun invidios care să mă contrazică. Am așteptat să ia domnii pui și m-am luat după ei; restul îl știți: eu, un pic schiop, s-au pierdut în mulțimea din Obor.

Nu știu dacă vestea cu gropile comune a ajuns și la excelența sa dl. președinte Băsescu, dar tare cred că așa este, că altfel nu avea el curajul să vie, cum ziceam, cu cămașa peste haină, cu durerea aia de măsele de îl apucase plânsul, dar nu l-am auzit vorbind nimic de asta, pomenea de niște fotografii cu o grămadă de sandale și niște fotografii "mișcătoare" în care vedeai cum jandarmii loveau cu puștile niște oameni în preajma unui vagon de cale ferată pe care scria CFR.

Nu știu dacă statul român este colecționar de fotografii, dar prin "aleșii" noștri știu că a acceptat suma de 59 miliarde de dolari: atât ni se cere pe ea.

Eu, cinstit să fiu, nu mă pricep la chestii de astea, dar ca tot românul bine informat știu că suma asta va fi colectată de la cei 300 de bogătași milionari și miliardari în dolari, nu de la unul ca mine, pensionar cu 4,5 milioane după 40 de ani de muncă; mă doare în cot! Eu oricum o să-mi trăiesc viața mai departe în siguranță și abundentă; acum să-i văd cum or da din colț în colț marii noștri capitaliști identici cu marii noștri politicieni, când vor trebui să bage mâna în buzunar să plătească fotografia aia cu CFR-ul!

Și uite așa a trecut și ziua cu stânca de temelie. Excelența sa visează prin localuri la următorul mandat sau la următorul următorului când, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-și poată aranja puțin și familia, că deja fiica domniei sale este dovedită ca o politiciană foarte talentată și devotată partidului democrat, vedea-o-aș prim ministru, săruta-i-aș mânușele ei!

Pentru conformitate,

Nicador Zelea Codreanu

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: "De ce Căpitanul a fost asasinat (la instigarea iudaică), iar profesorul A. C. Cuza, renumit ideolog antisemit, a trăit liniștit până la adânci bătrâneți?"

nu a fost dat de nimeni, astfel încât premiul (cartea "Spre Eminescu" - Radu Mihai Crișan) se va oferi din nou luna aceasta.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Prof. A. C. Cuza era un teoretician, iar Liga Apărării Național Creștine (așa-numiții "cuziști" sau "lăncieri") condusă de el servea de fapt, indirect, interesele iudaice, prin manifestarea un antisemitism zgomotos și pur formal (violente verbale, bătăi de evrei, spargeri de geamuri și prăvălii evreiești - pentru care guvernul plătea apoi mari despăgubiri!); prof. A. C. Cuza nu făcea nimic altceva decât să agite inutil și periculos spiritele.

Aceste manifestări erau folosite pentru captarea compasiunii opiniei publice interne și internaționale față de suferințele evreimii și ca pretext pentru luarea de măsuri împotriva tuturor naționalistilor (care au considerat întotdeauna că acapararea pământului și presei românești de către evrei, ca și prezența masivă a acestora în finanțe, bănci și posturi importante, reprezenta un pericol pentru neamul românesc care era astfel condamnat, pe termen lung, să ajungă rob în propria țară).

Apoi, A. C. Cuza, în pornirea sa oarbă împotriva evreilor, ajunsese să nege creștinismul sub pretext că Iisus era evreu (nerozie susținută, de altfel, și de național-socialiști), fapt ce servea, de asemenea, intereselor iudaice, pentru că un popor despărțit de religia sa milenară care l-a ținut unit, este mult mai ușor de ingenuncheat.

Acestea sunt, de altfel, și motivele pentru care Corneliu Zelea Codreanu, șeful tineretului în cadrul Ligii Apărării Național Creștine, s-a

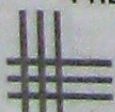
despărțit de prof. A. C. Cuza și a întemeiat propria organizație, Legiunea Arhanghelul Mihail.

Căpitanul era un om de acțiune și un mare educator și organizator de mase. Lupta sa împotriva pericolului invaziei evreiești consta în educarea creștină și eroică a tineretului, în crearea unei elite românești insensibile la șantaj sau amenințări, capabile să-și sacrifice interesele proprii în slujba apărării neamului, care să preia conducerea țării. Cultivarea dragostei pentru valorile naționale, pentru pământ și pentru muncă, cultivarea corectitudinii și a onoarei, însuflarea curajului, încurajarea solidarității între români, ridicarea fiilor de țărani și intelectuali pentru recucerirea, prin calitățile proprii, a pozițiilor pierdute în favoarea evreilor, crearea unei școli de comerț legionar (adică pur românesc), a unei școli de formare a primarilor și prefecților, a Corpului de elită Moța - Marin etc. au constituit tot atâtea motive de îngrijorare pentru evreii care-și vedeau astfel pozițiile și planurile de viitor amenințate serios. (Așa se și explică faptul pentru care în 1933 I. G. Duca a venit la putere doar după ce s-a angajat public în fața finanței mondiale, la Paris, că va extermina Garda de Fier.)

Nicoleta Codrin

ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: Este adevărat că Fondatorul Mișcării nu dorea să ajungă la guvernare, ci doar să facă educația creștină și eroică a tineretului român?

PREMIU: "Spre Eminescu" - Radu Mihai Crișan.

ACUZAȚI INOCENȚI, ACUZATORI CRIMINALI

În jurul apariției, existenței și activității Mișcării Legionare s-a ținut dintotdeauna un vâl al tăcerii și al minciunii, coordonat și susținut de dușmanii Legiunii printr-o presă deținută în proporție de 90% de exponenții mai mult sau mai puțin mascați ai iudaismului mondial.

Până aici nici o noutate, căci numai cine nu vrea, nu știe că și în perioada interbelică presa avea același stăpân, proprietar al presei poate în aceeași proporție pe mapamond; acolo unde nu erau proprietari, erau coordonatori, mai pe față, mai pe ascuns, ai informațiilor, dirijând ca niște veritabili conducători de orchestră opinia publică. Aceste adevăruri confirmate de istorie sunt valabile și astăzi și mă gândesc cu mare tristețe că românii le va fi necesară trecerea lor iarăși în istorie pentru a le percepe.

Acești stăpâni, cinici de profesie, au avut răbdare să aștepte transformarea presei din perioada înghețului comunist, într-o presă practică și condusă de români până când această apartenență a fost destul de bine însușită în conștiința oamenilor și după aceea, cumpărată bucată cu bucată ca și pământul Palestinei la început, căci banii au fost dintotdeauna un atribut al lor și un drog pentru români.

Vă veți pune probabil întrebarea de ce această ură oarbă a iudaismului împotriva Mișcării Legionare.

Am mai spus-o și o vom mai spune cât vom mai avea glas: ideea pe care aceștia vor să o acrediteze este aceea că naționaliștilor români, în speță Mișcarea Legionară, "le-a venit așa, deodată, pe chelie" că nu le place de evreii care erau niște îngerași preocupați de propășirea românilor și a României și, dintr-un sentiment de cruzime, moștenire genetică de la huni, tătari, turci și alții, au tăbărit pe bieții oameni și au început să-i terorizeze și să-i căsăpească!

Realitatea este de fapt cu totul alta: românii s-au trezit în ceasul al 12-lea - lucru care nu se cam potrivește - să ia o atitudine hotărâtă împotriva invaziei iudeo-comuniste în România, invazie care se apropia de desăvârșire în perioada de după întregirea României, lucru pe care toate guvernațiile interbelice, indiferent de nuanța sau de poziția pe eșichierul politic al timpului, îl ignorau.

Planurile de ocupație prin invazie ocultă a României, prin acapararea pozițiilor economice, sociale și politice de control și în final de conducere - repet: planuri în cea mai mare parte împlinite în anii 30 - nu reprezentau un motiv de îngrijorare pentru o clasă politică coruptă până în măduva oaselor, surdă și oarbă la orice reprezenta interesul național, dispusă, exact ca și astăzi, dispusă, exact ca și astăzi, dispusă, exact ca și astăzi (nu e greșală de tipar, doresc doar să înțelegem că tot ce se întâmplă atunci se repetă "la șablon" în ziua de astăzi), să verse lacrimi de crocodil pe evocări de morminte străine - dar care nu sunt dumiriți dacă au existat niscăi victime în România de pe urma genocidului comunist (aparent exprimare fără sens), dar care nu au în program, măcar de ochii lumii, să onoreze măcar cu un suspin victimele genocidului național de la Sighet, ca să nu mai vorbim de Aiud, Pitești și de orice oraș și de multe sate unde un monument în memoria victimelor iudeo-comunistului biruit în România după 1944, ar fi plin de sens - dacă nu și obligatoriu.

Să reluăm tema poziției și în consecință a mijloacelor folosite de toate guvernațiile perioadelor interbelice, mai vădit în perioada guvernării iudeo-comuniste pe care, pentru a nu da prilej de contestare unor istorici evrei sau unor istorici români mai vajnici prieteni interesați ai pretențiilor antiromânești, o vom limita la anul 1964, când puterea de decizie trece în mâinile comunistilor neaoși stereodocți, slugi prea plecate Kremlinului.

După estimările "prudente" declarate de prof. dr. Gh. Boldur-Lătescu, expert al AFDPR, exprimat în suplimentul "României libere", "Aldine", din 26

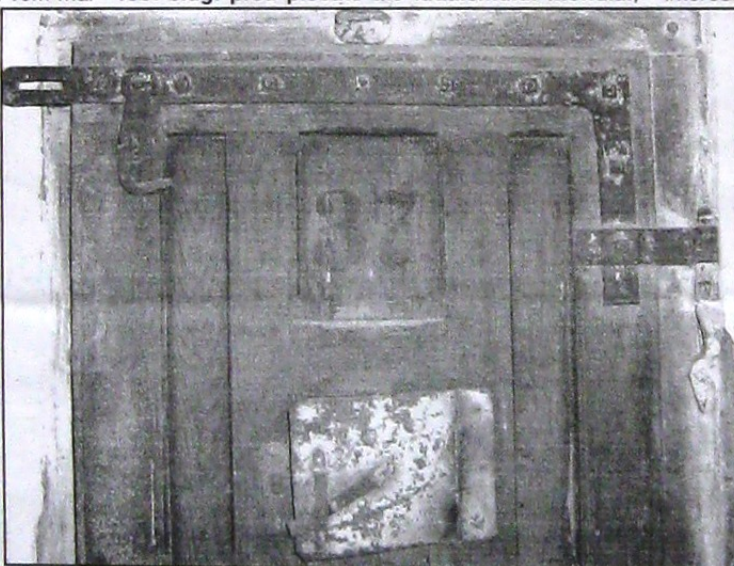
mai 2006, rezultat al unui studiu statistic, nr. deținuților din perioada 1948 - 1989 a fost de 1.131.000, din aceștia "500.000 au murit în închisori sau din motive legate direct de condițiile de închisoare".

Dacă numai 300.000 au fost legionari (noi știm că proporția a fost mult mai mare), numărul de victime din perioada interbelică cifrat la câteva mii pare minor.

Faptul că în perioada interbelică au fost asasinați aproape toți marii capi ai Mișcării, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, are o semnificație aparte: pentru noi de ordin sentimental și organizatoric, dar pentru opinia publică impactul informației ar trebui să fie hotărâtor: în plină perioadă de "libertăți democratice" trâmbitată de mulți naivi sau interesați, să omori mii de oameni, nemaivorbind de arestări, schingiuri și teroare, pare de necrezut, în situația în care toate aceste măsuri erau abuzive, adică neavând o bază legală sau o hotărâre a justiției (care oricum era aservită guvernanților); nici măcar nu și-au dat osteneala, de ochii lumii, să improvizeze un simulacru de judecată (ca în unele cazuri după 1944).

Vă propun, spre o apreciere mai lesnicioasă, o situație a vinovaților de violență care au reprezentat argumentul principal în acuzarea fenomenului principal:

În perioada 1927-1944, guvernanții români au fost slugi prea plecate ale iudaismului mondial,

răzbunător, necruțător cu viețile celor ce nu se închinău cu smerenie, iar după 1944 și până "și-au făcut temele" emigrând în Israel în anii 60, au acționat direct în calitate de guvernanți și executanți ai genocidului împotriva celor mai buni fii ai poporului român. **Mișcarea Legionară a avut din rândurile sale, repet, cca. 300.000 de asasinați. Nu le este rușine, nu le crapă obrazul unora să vorbească despre Mișcarea Legionară ca despre o Mișcare teroristă, ilegală, fără fundament și priză în masele de români?**

Dacă erau o bandă de pistolari - cum o prezintă cei interesați - de unde au reușit să fabrice comuniștii, în compoziția etnică bine cunoscută de după 1944, cei peste 300.000 de legionari pe care i-au asasinat?

Dacă nu au rușine, poate le mai funcționează logica; la logică se poate preta și un criminal dacă nu i-a întunecat Dumnezeu mințile:

Mișcarea poate fi acuzată de asasinarea a două persoane politice în timpul vieții Căpitanului: una din exteriorul Mișcării Legionare, care se angajează în fața organizațiilor evreiești internaționale, la Paris, în 1933, cu desființarea și distrugerea fizică a Mișcării și a membrilor ei, și anume I.G. Duca; una din interiorul Mișcării Legionare, care încearcă de mai multe ori să îl asasineze pe Căpitan, în 1936, și anume Mihai Stelescu. Subliniez totuși că nu s-a putut face niciodată legătura directă între aceste fapte și Corneliu Zelea Codreanu.

Restul acuzațiilor sunt false, noi putând aduce argumente hotărâtoare pentru fiecare caz în parte: cum ar fi devierea liniei Mișcării de după moartea

Căpitanului de către impostorul nomena odiosa, identitatea convingerilor lui Nicolae Iorga cu convingerile legionare față de pericolul evreiesc și studiarea istorică a acestui pericol făcut public în numeroase studii sau discursuri ținute în Senatul României și păstrate în arhive, fapt pe care îl duce probabil la moarte (câteva pasaje în alt articol în cuprinsul ziarului), interesul impostorului ajuns la conducerea Mișcării de a se descotorosi de M. Moruzov, șef al Serviciilor Secrete al anilor 30, din ordnele căruia și în serviciul căruia distrusese din interior Mișcarea Legionară, determinând masacrul de la Jilava din nov. 1940, perioadă de timp pe care oricum o socotim ca făcând parte dintr-o falsă guvernare în numele Legiunii.

Oricum vreți să o luați, dacă vreți să socotiți și alte argumente, explicațiile mele insuficiente sau neconcludente **socotind (fără acceptul nostru) că Mișcarea Legionară ar fi avut 5 victime la activul ei, simpla comparație cu cifre de ordinul sutelor de mii devine inacceptabil și pentru ultimul prost de pe lume.**

A încerca în aceste condiții de a demonstra în continuare caracterul criminal al Mișcării Legionare devine pur și simplu o aberație.

Cum poate fi caracterizat un om sau o organizație care susține fără jenă o astfel de acuzație, făcându-și din aceasta, cel puțin declarativ, un crez, altfel decât un vândut care susține interese străine de interesul național, un trădător?

Să încercăm a privi cu discernământ în jurul nostru și să înțelegem care sunt armele și manevrele cu care același dușman dintotdeauna a ajuns iarăși la putere ca în perioada interbelică, manevrând totul din umbră sau la lumina zilei, acuzându-ne de "holocaust" - cuvânt la fel de străin de noi ca și fapta de care suntem acuzați; acuyați de cine? De marii organizatori și executanți ai genocidului poporului român timp de aproape 20 de ani, fără jenă, cu o persistență specifică minciunoșilor de profesie care s-au dovedit a fi:

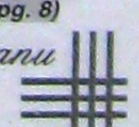
Suntem și sunteți ținți în sărăcie, cei cinci milioane de pensionari și alte cinci milioane de salariați, pentru ca singura preocupare a acestor 10 milioane de români să fie grija pentru bucatele de mâine și grija brațului de lemn pentru astăzi.

S-a inventat (desigur că nu suntem noi singurii și nici primii, dar cu atât mai grav) abaterea atenției de la problemele grave ale țării prin practicarea "suporterismului" sportiv. Care este rolul acestui imens angrenaj adiacent? Același: canalizarea pasiunilor tineretului, a surplusului de energie și afecțiune într-o altă direcție decât preocuparea eventuală în legătură cu pericolele în care se află țara, să nu se observe ofensiva fără precedent a antiromânismului, condus de aceiași invadatori dintotdeauna. Desfășurarea lucrurilor așa cum se evidentiază, mai face niște grave deservicii spiritului acestui tineret: **il desparte în grupuri antagonice, preocupate să se războiască între ele tot timpul, mergând până la încălărări sângeroase, de unde îi prezintă pe români ca pe niște sălbatici capabili de un "holocaust" și care, cum mai aminteam cu altă ocazie, ar avea nevoie de "un popor ales" care să îi țină în frâu și să îi civilizeze**, le cultivă permanent în subconștient sentimentul de vinovăție, căci cum poți să fii altfel când permanent intri în conflict cu autoritățile, și sentimentul zădărniciilor unor demersuri căci se învață a fi mereu înfrânți și supuși de autorități, fapt cu proiecție negativă asupra relațiilor sociale.

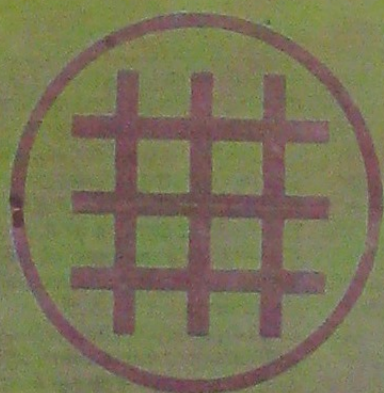
Dacă insistați, vă voi da exemplu de lupte ale tineretului legionar cu jandarmii: în anul 1933 făcând ei trista constatare că mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Carol nu avea cruce, s-au decis să monteze ei una, ca fiind creștini eroii reprezentați acolo.

(continuare în pg. 8)

Nicador Zelea Codreanu

GUARDIA DI FERRO

**LUNEDI
25 SETTEMBRE
2006
ORE 21:00**

Interverrà:

**Nicador Florea
Zelea Codreanu**

Nipote del Capitano
e capo di Guardia di Ferro

CASSAPOUND

contro l'usura e il carovita

PER LA GIUSTIZIA SOCIALE

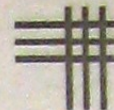
Via Napoleone III n'8 - www.casapound.org

Italia, sempre prima

NOTE SENTIMENTALE DIN ITALIA

Orice articol începe cu un titlu. Ce calitate trebuie să aibă acest titlu: să exprime în trei-patru cuvinte conținutul lui, ideea care îl însușește pe autor, sentimentele, puținele amintiri ale puținului periplu, însoțirea reușitei demersului său, căci strădaniile, este greu de a fi egale cu rezultatele.

Faptul că am scris titlul în limba italiană nu va deranja pe nimeni căci "italofonia" românilor nu este o chestiune învățată în liceu: ne-au lăsat-o moștenire legionarii romani care trecuseră Dunărea pe podul lui Apolodor din Damasc, rătăcind din mers panem, grăul crud, prieten nelipsit în marșurile surprinzătoare!

Știu sigur că sentimentalismul meu va trezi unele suspiciuni la așa-ziși prieteni sau la așa-ziși dușmani dar știți și dvs. că fiecare judecă după propriul caracter, sper că vă ajunge și îmi pot vedea de treabă.

Nu vreau să fac un jurnal de călătorie, că nu pentru asta am fost în Italia; mă voi mărgini să punctez numai cât este obligatoriu în legătură cu locațiile; într-o goană aproape permanentă, de multe sute de kilometri în unele zile sau de numai zeci de kilometri în altele, în interiorul "orașului etern"; imaginile, peisajul, edificiile se estompează și ce rămâne viu în minte și în conștiință pentru

totdeauna, având în vedere anii pe care îi am în față, sunt oamenii, animați de gândurile lor, de speranțele lor, de convingerea în dreptatea cauzei lor. Îmi rămâne în suflet bucuria de a

Am descoperit o bucată de Italie, în care "o armată" - nu știu cât de numeroasă, dar hotărâtă, puternică și disciplinată - își hrănește elanuri cu cărțile lui Corneliu Zelea-Codreanu, traduse cu sfîntenie în limba lui Dante, se împărtășește din disciplina legionară, acceptă și își însușește legi de ale noastre, legi ale Legiunii pentru respectarea cărora zeci de mii de oameni au acceptat martirajul și acum sufletele lor veghează cerul României.

Bucuria și surpriza mea au fost fără margini când pe vechi ziduri din centrul Romei - și nu numai - m-am întâmpinat afișe splendide cu figura Căpitanului, cu Garda de Fier, invitând cetățenii la o întâlnire cu un mesager al Mișcării Legionare, venit să ia contact cu tinerii fasciști italieni și cu conducători ai lor, călțiți în mulți ani de lupte cu forțe negative și mult superioare ca potență.

Aceste afișe aveau un scop practic, de a anunța și convoca oamenii; eu am văzut în ele un omagiu adus Căpitanului: parcă la fiecare colț de stradă ardea câte o lumânare menită să-i facă șederea departe de noi mai puțin grea.

Am fost într-o librărie fascistă pe o străduță pitorească din omblicul Romei, unde găsești TOATE cărțile Căpitanului traduse. TOATE! Începând, dacă vreți, cu "Cărticica șefului de cuib" și terminând, să zicem, cu "Amintiri de la Jilava".

Pentru uzul unor așa-ziși camarazi, le voi mai face cunoscut și restul autorilor traduși în italiană: Ion Banea, Alexandru Constant, Horia Cosmovici, Mircea Eliade, Nae Ionescu și Ion Moța.

Vă lipsește ceva, "dragii mei"? Vedeți de luați măsuri, că mijloace aveți, și plătiți pe cineva să vă traducă în italiană pe neica terchea-berchea de lipsește de pe listă! Poate reușiți să mai păcăliți pe cineva - oricum, pe italieni mai greu, căci ei l-au pus la locul lui încă prin Conte Ciano, pe "il mascalzone".

Și aproape de librărie fascistă și de fascism, știu că o să sară în sus aceiași "camarazi", tipând ca din gură de șarpe că de, l-au apucat pe Dumnezeu de-un picior, m-au prins făcând "deservicii" Mișcării Legionare făcând o apropiere între fascism și legionarism. Avertismentul îl primisem încă dinainte de a pleca în Italia, prin mica precizare de pe prima pagină din "Permanențe".

Am subliniat la fiecare întâlnire, răspunzând la multele întrebări despre originea pur românească și dictată de împrejurările istorice ale momentului, dar să nu uitați niciodată, chiar dacă ațișii morga unor mari înțelepți, că toate mișcările naționaliste ale acelor decenii sunt totuși umare a unor "împrejurări istorice" comune.

Pentru faptul că niște criminali imbecili ne-au "culpabilizat" numindu-ne la grămadă „fasciști”, nu putem nega, de frica "culpabilizării" de care pomeneam, elementele comune care fac parte din patrimoniul comun al naționalismelor, din Japonia și până în

Patagonia; dacă ignorați argumente, vă pot eu aduce unul hotărât: participarea lui Ionel Moța în 1934 la Congresul de la Montreaux (Elveția) alături, bineînțeles, de fasciști italieni. Dacă credeți că a fost acolo ca să îi anunțe că Legiunea nu are nimic în comun cu ceilalți participanți, atunci vă dau dreptate.

Îmi cer scuze că maculez frumoasele amintiri cu precizări ca mai sus, dar "la război" ca la război: mai culegi o floare dintre sămele ghimpate, mai tragi o salvă către inamic să-l obligi să se arunce pe burtă în noroiul adăpostului său.

Vreau să fac o precizare: dintr-o lipsă de comunicare care mi se datorează, nu voi utiliza

nume proprii, neștiind ce îmi este permis și ce nu; îmi rezerv plăcerea de a o face într-un număr viitor, după o prealabilă discuție cu atentul meu ghid (nu am îndrăznit să îl numesc devotat cu toate că a avut grijă de mine ca un adevărat părinte - oricum, cu vreo 40 de ani mai tânăr decât mine), STEFANO, care m-a luat de la Băneasa și la plecare m-a urcat în avionul de întoarcere, la Bergamo (de unde, peste două ore și un pic, eram înapoi la Băneasa). Nu țin minte dacă în vârtejul lucrurilor i-am mulțumit cum se cuvine, dar o fac acum și de câte ori voi mai avea ocazia și de câte ori îmi voi aduce aminte de el.

Cea mai importantă "CONFERINȚĂ" (în ghilimele, căci mi se pare pompoasă și improprie această denumire, căci de fapt nu a fost decât încercarea mea de comunicare cu acei tineri care m-au impresionat), a avut loc la ROMA, în sediul din centrul orașului, supranumit „CASA POUND” în cinstea și amintirea fascistului american cu același nume, pușcăriaș de conștiință în țara tuturor libertăților (pentru masoni și evrei) - am numit Statele Unite.

Sala a fost plină până la refuz, cu monitoare pe holurile clădirii de șase etaje, iar eu, în cămașă verde, puțin emoționat și poate cam înțepenit până mi-am uitat de mine și am intrat în atmosfera prietenoasă a camarazilor prezenți, am citit (cum altfel!) în italiană mesajul meu și după aceea am răspuns în italiană la întrebările în italiană, întrebări numeroase și pertinente.

Mă pot lăuda că i-am învățat și eu ceva: salutul legionar! După mai multe exerciții a tunat în noaptea romană: *Trăiască Legiunea și Căpitanul!*

Am mai avut o întâlnire impresionantă la sosirea mea în Roma, seara, la un restaurant din FIUMICINO, închiriat pentru această ocazie.

A fost o impresie hotărâtoare și confirmată mai departe: două lucruri mi s-au părut extraordinare: italienii veneau la o acțiune politică cu nevestele și chiar cu copii în brațe sau în cărucioare. Ei și nevestele lor formau o celulă politică (așa numită de mine) imbatabilă. Aceste soții mi-au pus întrebări care pe mine m-au convins că aveau o cultură politică egală cu a bărbatilor lor.

Al doilea lucru pe care îl consemnez și care ar trebui să fie o lecție de viață pentru mulți, a fost dragostea și încrederea fără limită între camarazi. Eu nu am mai văzut așa ceva decât la câteva întâlniri la care (vorbesc, bineînțeles, de România), se întâlneau legionari din vechea Gardă, trecuți prin prigoane și închisori. Acești tineri camarazi italieni, când se întâlneau și dădeau mâna într-un fel specific, precum legionarii romani, se uitau cu dragoste ochi în ochi, radiind parcă afecțiune.

În ultima seară petrecută în Italia, la o masă impresionantă într-o casă mare și frumoasă a unui camarad, fiind 26 septembrie, ora 12 noaptea (decă când, teoretic îmi începeam cel de-al 71-lea an de viață), gazda a desfăcut sticlele de șampanie, urându-mi într-un cor exploziv, de trei ori, să trăiesc! Probabil că într-un fel îmi doresc și eu să trăiesc - cel puțin cât cred eu că mai pot fi folositor cauzei.

Ceea ce știu sigur este că atâta timp cât acești tineri italieni există, Italia mai are șanse să fie și mai mult decât a fost vreodată!

Atâta timp cât flacăra legionarismului va mai lumina și va mai încălzi sufletul poporului român, credința noastră în izbânda Binelui va rămâne neștirbită!

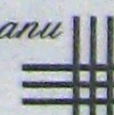
Percepția faptului că, discret sau cu obrăznicie, ni se pune o copită pe grumaz tuturor, de la opincă la vîlădă și de la fașă la barbă albă, ne obligă să tragem clopotul în dungă!

De voi depinde dacă îl veți percepe ca pe o chemare la luptă sau la o adunare pentru a însoți "pe ultimul drum" neamul românesc!

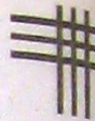
descoperi

că venerăm același Căpitan - poate nu în aceeași măsură dar suficient pentru a ne onora reciproc cu apelativul de camarazi sau "cameradi".

Reportaj PATRU PELERINAJE

După conferința de la sala Brătianu din data de 21 sept. 2006, despre masacrul elitei legionare, am plecat la Râmnicu Sărat, Predeal și Râșnov, adică în locurile unde odihnesc cei mai buni legionari ai Căpitanului, pentru a ne reculege, a-i pomeni, a le pune o lumină la căpătâi și a ne ruga. Ne-am gândit să vă prezentăm și dvs. nu numai câteva imagini, ci și câteva impresii de la fața locului.

Cel de-al patrulea pelerinaj a fost la Bălcești, comuna natală a comandantului Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Țară, preot Ion Dumitrescu-Borșa, unde fiul părintelui, camaradul senator legionar Emilian Dumitrescu, a inscripționat două plăci de marmură care să amintească generațiilor viitoare de preotul luptător.

RÂMNICU SĂRAT

De aici, de la închisoarea Râmnicu Sărat, CĂPITANUL, Nicadorii și Decemvirii au fost duși spre ultimul drum, locul de supliciu din pădurea Tâncăbești, în noaptea de 29/30 nov. 1938.

ing. Virgil Ionescu și av. Radu Budișteanu, toți trei fiind transferați la Spitalul Militar Brașov după asasinarea Căpitanului, astfel încât noaptea masacrului din noaptea de 21/22 sept. 1939 i-a găsit la Spitalul Militar, de unde au scăpat cu viață). Dr. Șerban Milcoveanu, personalitate cunoscută, a scris aprox. 15 cărți cu tematică legionară în care nu pierde niciodată din vedere să argumenteze și să analizeze diferența enormă între Căpitan și cel care a reușit să preia conducerea Mișcării după asasinarea acestuia. Cartea de memorii a unuia dintre ceilalți doi supraviețuitori, ing. Virgil Ionescu, comandant legionar, șeful Dobrogei, apărută la Buenos Aires în 1972, o vom publica pentru prima oară în țară (probabil în cursul anului viitor).

Am avut norocul să putem vizita, de data aceasta, fosta închisoare: un domn amabil întâlnit întâmplător pe strada închisorii îl cunoștea pe paznic și i-a telefonat rugându-l să vină pentru "domnii de la București" "să deschidă puțin porțile", și astfel, profund emoționați, am pășit între zidurile care au privit, mute și neîndurătoare, ultimele luni din viața Căpitanului și dragilor săi camarazi.

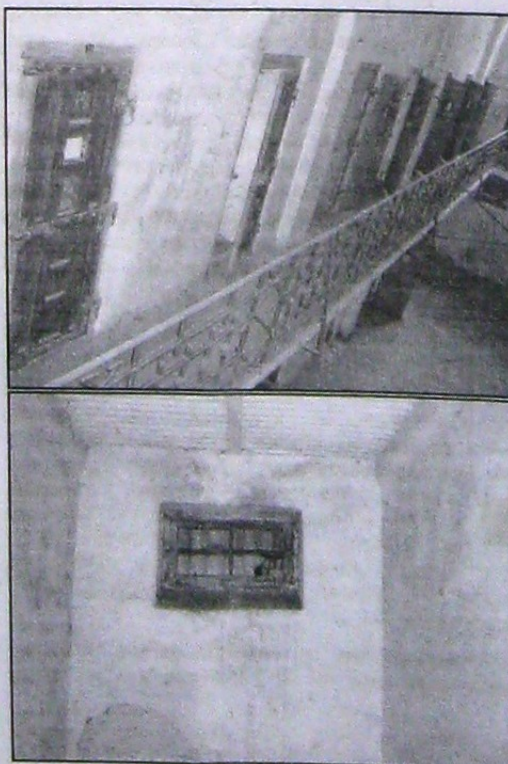
Fosta închisoare este o dărăpănătură care își păstrează aproape intactă atmosfera terifiantă: celule strâmte, cu o fereastră de două palme, zăbreliată și amplasată aproape de tavan, astfel încât nu se poate vedea nici măcar un petec de cer sau un colț din curtea închisorii, cu uși masive din stejar, drugi de fier, zăvoare și lacăte grele.

În perioada statului național-legionar, în sept. 1940 s-a solicitat (de către supraviețuitori și rudele celor asasinați aici), ca închisoarea să fie transformată în muzeu. Dar, deși conducătorul statului, gen. Antonescu, și-a dat aprobarea scrisă, noul șef legionar nu s-a grăbit deloc să omagieze șefii și camarazii la a căror moarte contribuise din plin, astfel încât destinația închisorii a rămas neschimbată, fiind utilizată ca atare până prin anii 80 când a fost transformată în depozit de mărfuri. Astăzi este o dărăpănătură aflată în posesia primăriei, de aceea ne-am gândit să închiriem aici o celulă în care să amenajăm un mic memorial legionar, dar, evident, autoritățile ne-au refuzat net. (De altfel, pe zidul exterior al

Tot la Râmnicu Sărat au fost închiși și apoi asasinați, un an mai târziu, comandanții legionari ing. GH. CLIME, șeful Partidului Totul Pentru Țară, cel căruia îi revenea conducerea Mișcării după asasinarea Căpitanului, dr. Ion Banea, șeful Ardealului legionar, ec. Gh. Istrate, șeful Frăților de Cruce pe țară, prințul Alecu Cantacuzino, șeful Corpului de elită Moța - Marin, teolog Gh. Furdul, fostul șef al studențimii pe țară, av. Mihail Polihroniade, prof. Sima Simulescu și ing. Aurel Serafim - șefi ai organizației legionare din București, și Gh. Apostolescu, șeful garnizoanei legionare din Râmnicu Sărat, av. Al. Ch. Tell, șeful jud. Romanați, ec. Bănică Dobre și av. Nicolae Totu - comandanți ai Bunei Vestiri, luptători pe frontul spaniol împotriva bolșevicilor, și Paul Craja, șeful studenților mediciști.

Dr. Șerban Milcoveanu, penultimul șef al studențimii române pe țară (și actual membru al Senatului Legionar), este azi singura persoană care a avut norocul de a-l vedea și asculta mereu pe Căpitan în ultimii săi ani de viață (1935 - 1938). Domnia sa a fost, de asemenea, închis la Râmnicu Sărat alături de Statul Major al Căpitanului, și unul dintre puținii martori supraviețuitori ai închisorii de aici (alături de

închisorii se află o placă în memoria liderului țărănist Ion Mihalache care a fost întemnițat și și-a sfârșit zilele aici în timpul regimului comunist, dar pentru legionari nu s-a primit aprobare.) Dacă primăria poate refuza închirierea unei părți din închisoare, refuzul permiterii amplasării unei plăci comemorative este un abuz, motiv pentru care vom insista în vederea obținerii acceptului.

Osemintele trude ale celor împușcați în preajma căii ferate sunt adăpostite la marginea vastului cimitir din localitate, sub o cruce ridicată de Asociația Foștilor Deținuți Politici, și ne-a întristat faptul că inscripția menționează doar profesia marilor fruntași legionari (inginer, avocat etc.), ca și cum ar fi fost asasinați pentru faptul că erau ingineri, avocați etc., iar nu pentru că erau marcante personalități legionare! De aceea credem că ar fi absolut necesară mențiunea generică de "comandanți legionari" sau măcar cea de "luptători pentru Neamul Românesc", și, întrucât spațiul rămas liber permite aceste adăugiri, vom încerca să luăm aprobarea de la autori pentru a completa noi această precizare care ar întregi monumentul și înțelesurile lui.

La cimitirul din Râșnov, o cruce simplă din lemn anunță că aici "și-au dat viața pentru un ideal și pentru dragoste de neam". Ca și la celălalt mormânt colectiv de legionari, ne-a lăsat un gust amar eludarea cuvântului "legionar".

În plus, ne-a impresionat neplăcut faptul că peste elita Căpitanului asasinată în noaptea de 21/22 sept. 1939, au mai fost înhumate alte trei persoane care s-au stins din viață după câțiva ani: un simpatizant (mort în 1944, în străinătate), un aviator (mort tot în 1944), și un profesor mort la Canal, în 1955. Chiar dacă aceștia au fost membri ai Mișcării, considerăm că li s-ar fi putut găsi alt loc de înhumare.

Iar partea proastă este că, accesul spre mormântul colectiv făcându-se nu prin fața lui, unde se află placa pentru cei din elita legionară, ci lateral, ceea ce atrage atenția nu sunt numele

comandanților legionari, ci numele celor înhumați ulterior, cărora li s-a pus placa spre drumul de acces.

În spatele crucii, unde se află al doilea drum de acces, nu scrie nimic, astfel încât chiar și cei avizați găsesc cu greu mormintele legionare, de aceea credem că ar fi necesară o placă suplimentară care să amintească de sacrificiul LEGIONAR.

La Râșnov odihnesc comandanții legionari asasinați la Spitalul Militar Brașov: Traian Cotigă, șeful studențimii române pe țară, Eugen Ionică, șeful Asociației Prietenii Legiunii, Emil Șiancu, șeful jud. Cluj și apărătorul moților în procesul cu evreii care le acaparaseră pământul, Grigore Pihu, șeful jud. Durostor (Cadrlater), Iuliu Șuşman, șeful Corpului Muncitoresc Legionar București, Ion Herghelegiu, șeful jud. Neamț, Gh. Proca, și cei patru împuşcați în jud. Brașov: Ion Bordeianu, Ioan Faur, Nicolae Lehaciu, Radu Papacioc.

PREDEAL

Este de prisos să mai menționez că nici aici nu se află vreo inscripție care să amintească de legionari. Ba, mai mult, nici măcar numele nu sunt trecute, astfel încât monumentul pare a fi al "eroului necunoscut"!

De aceea amintim că la cimitirul din incinta Mănăstirii Predeal se află osemintele a aproape 100 de martiri legionari: cei asasinați în lagărele de la Miercurea Ciuc și Vaslui, precum și cenușa comandanților legionari Victor Dragomirescu (șeful corpului Studențesc Legionar), Nicoleta Nicolescu (șefa Cetățuilor) și a echipei Miti Dumitrescu, aduse aici în timpul statului "național-

legionar" (când nu au beneficiat de vreun monument, ci de simple cruci din lemn).

Acești eroi adevărați nu sunt doar ai legionarilor, ci ai Românilor: au fost asasinați pentru că se ridicaseră să apere românismul. De aceea, tu, cititorule, care știi acum despre ce este vorba, când ai drum pe Valea Prahovei, nu uita să te oprești câteva minute și la Mănăstirea Predeal, să te reculegi și să aprinzi o lumânare pentru odihna sufletelor celor care au fost dispuși să se jertfească pentru ca TU să ai o soartă mai bună, și nu uita că numai de TINE depinde acum să ai o soartă mai bună.

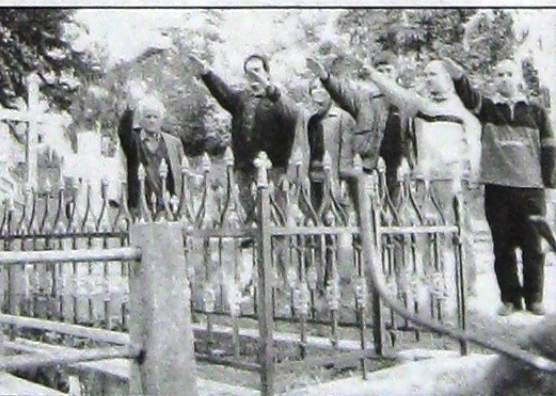
BĂLCEȘTI

Figura preotului luptător Ion Dumitrescu-Borșa a rămas pentru întotdeauna în galeria marilor personalități legionare, fiind apreciat direct, la maxim, de însuși Șeful

Mișcării: comandant legionar încă din 1932, în prima serie, la numai doi ani după ce aderase la Mișcare, a fost avansat la gradul cel mai înalt, de comandant al Bunei Vestiri, tot în prima serie (de menționat că doar 14 persoane au avut acest grad), a deținut funcția de secretar general al Partidului Totul Pentru Țară și a făcut parte dintre cei aleși de Căpitan să candideze pe listele acestui partid în alegeri; totodată preotul a fost inspector al taberelor legionare de muncă și a făcut parte din echipa legionară care a luptat pe frontul spaniol pentru apărarea Crucii împotriva bolșevicilor, fiind decorat de gen. Francisco Franco.

Tocmai aceste merite însă au dus la arestarea lui - în timpul statului "național-legionar", de către poliția legionară a noului șef, fiind la un pas de moarte! (era singurul martor în viață al trădărilor lui H. Sima care se ridicase pe cadavrele camarazilor săi). Mult mai multe însă veți afla citind cartea părintelui, "Cal troian intra muros - Memorii legionare", editată de fiul său, întrucât atâția ani de istorie legionară, chiar de la începuturile Mișcării, trăiți de Ion Dumitrescu-Borșa în miezul evenimentelor, nu pot fi rezumați într-o pagină. Mă

mulțumesc doar să adaug că, de dincolo de mormânt, năzdrăvanul preot ne mai întinde o mână de ajutor pentru aflarea adevărului despre ceea ce-a fost (motiv pentru care este calomniat și azi de simiști).

În timpul regimului comunist preotul comandant al Bunei Vestiri a îndurat, timp de 16 ani, calvarul Aiudului, și s-a stins din viață acum un sfert de secol, în casa sa de la Bălcești.

Căsuța, amplasată în pitoreștile împrejurimi ale vestitului Deal Negru din Vâlcea, chiar în localitatea unde se află și conacul lui Nicolae Bălcescu, este înconjurată de o curte generoasă în care mai există pomii fructiferi îngrijiți de mâna părintelui, iar în față se desfășoară priveliștea unor coame împădurite de deal. Îndrăgitul nostru senator legionar Emilian Dumitrescu-Borșa, fiul părintelui, ne aștepta zâmbitor, și nu știu de ce am pășit emoționați pragul casei. Poate pentru că tot aici este ca pe vremuri, totul respiră o atmosferă patriarhală, ca și cum ne-am fi întors în timp: aveam senzația că din clipă în clipă va apare comandantul legionar, alături de Căpitanul său!

Ne-am recules la biserica satului, în curtea căreia este înmormântat Ion Dumitrescu-Borșa, pentru a-i aduce salutul Vestitorilor, primii legionari care au pornit "pe urmele pașilor pierduți". Apoi, stând la aceeași masă la care a stat odată și părintele, mângâiați de soarele de toamnă, am savurat un bogat și gustos prânz, stropit din belșug cu must, oferit de dl. Emilian Dumitrescu și amabila sa soție, în memoria părintelui, și am rememorat câteva crâmpie din zbuciumata sa viață pusă nelimitat și necondiționat în slujba Căpitanului și a Legiunii, ocazie cu care am aflat amănunte inedite din tabăra de muncă de la Carmen Sylva, unde camaradul Emilian Borșa, copil fiind, și-a petrecut două veri: tatăl, rămas văduv de foarte tânăr, și permanent ocupat cu Mișcarea, nu avea în grija cui să-și lase fiul, în afară de legionari. Timpul a trecut în legănare lină, asemeni frunzelor colorate de toamnă, rămânându-ne însă amintirea unei după amieze deosebite și dorul de a reveni în acest loc în care magia fiecărei clipe este greu de descris.

Nicoleta Codrin

Te lepezi de Satana?

Marinelul s-a dus la Brăsova și a botezat fetița unui subaltern care a stat pe aceeași punte. "Te lepezi de Satana?" l-a întrebat un popa bărbos. "M-am lepădat de Satana!", a strigat cumătrul Traian. Dar cum dracu să te lepezi de Sarsailă, Doamne iarta-mă? Poți să te lepezi de Petre Roman, de Cozmin Gușă care vrea să ne învețe să jucăm iar kazaciok, poți s-o trimiți pe Lavinia Șandru pe centura politiciii, după ce a dat-o jos Vadim din cuier, dar cum să scapi de Bătrâna și Perversa?

Marinelul a pus de un desant și la moaștele Cuvioasei Paraschiva, a bătut mătânii, s-a dedulcit la vinul de împărtașanie al Înalt Prea Sfințitului Daniel, în timp ce-i spunea alte "sălmătânii", poate-poate...

Prostănacul și claxonul

Lupta pentru putere la politicienii români se lasă cu scatoalce ideologice, date la gioale, iar nu la doctrine.

Chiar dacă, în adolescență, au alergat ei în pantaloni scurți prin Cartierul Primăverii, Mircea Geoană și Adrian Năstase au ajuns acum să se trosnească mai lamentabil ca liberalii. În primul rând, Prostănacul îl consideră vinovat pe Împăratu-de-Mătase pentru gaura neagră din trezoreria senatorului Slănină, de pe vremea campaniei electorale. De parcă Împăratul a candidat doar pentru persoana lui, nu și pentru Partidu-lu-Muces! Așa se face că dosarul mătușii Tamara a glisat de la marea fraudă, la termopane, pixuri și fluturași surăzători. Prostănacul l-a atacat apoi pe Ady că merge cu Mercedesul, în timp ce datorile partidului fac pui. **La asta se reduce longevitatea unui partid construit pe criterii mafioate.**

Împăratu-de-Mătase este tot mai colțat, așa zice chiar că are mult talent. Păcat că a intrat în politică. Iată ce spune despre Partidu-lu-Muces: "PSD e gata să arunce pe piață spectaculosul Merge-des-Presidency, limuzina social-democrată, prima mașină din lume fără direcție dar dotată cu claxon de mare putere, capabil să ascundă faptul că motorul nu se aude pentru că - spun unii - a fost vândut demul". Bine, claxonul este însuși Prostănacul, dar cine să fi vândut motorul limuzinei Merge-des-Presidency? Are cine!

Și dacă Ady scapă și de dosarul mătușii Tamara, cine mai poate să-și mai amintească de comoara lui Decebal? **Apropo, cine putea să scoată din România o brătară dacică de peste un kilogram și s-o ducă la Paris?** Nu reușea să facă acest lucru decât un individ cu **pașaport diplomatic**. Noroc de

francezi... Brățara era etalată la Expoziția Bională de la Grand Palais din Paris.

Procurorii au convingerea că obiectul a fost furat din situl arheologic de la Sarmisegetuza - Regia din Munții Orăștiei și aparține unui grup de obiecte în valoare de 1,5 milioane de euro. Brățara este din aur masiv, de 24 de karate, și era expusă spre vânzare de firma "Ariadna Gallery" de la New York.

Procurorii din Alba arată că inculpații din dosarul "Aurul Dacilor" au scos în perioada 2000 - 2002 15 brățări din aur, evaluate la 1,5 milioane de euro. **Valoarea de patrimoniu a obiectelor este însă inestimabilă.** Pe toată durata investigațiilor, au apărut numele "patrioților" Ioan Talpeș, Adrian Năstase, Sergiu Nicolaescu și Dan Iosif, mâna dreaptă a lui Ion Iliescu. Este cea mai mare rușine pentru social-democrații cu limuzine, suficient să fie îngropați în uitare pe vecie. Măcar atât, dacă puscăria este prea strămtă!

Cel mai mare român DE-AL LOR

Profesorii noștri au început să-i formeze pe copii în spiritul recunoașterii holocaustului. Elevii trebuie să știe că "bunicii lor au ucis 400 000 de evrei"; pe unii i-au tăiat bucăți - e adevărat, n-au mai făcut săpun, dar cu sângele au uns osiile carelor! (?) Copiii noștri trebuie să știe că Gheorghiu Dej și Ceaușescu au vândut 250.000 de evrei.

Evident, fără nici o legătură cu realitatea, dacă Televiziunea Română l-a săltat pe renumitul Richard Wurmbrand pe locul întâi, cu regele Carol I în trenă, eu am optat definitiv: cea mai mare româncă este Ana Pauker! **Ce Mihai Eminescu, ce Mihai Viteazu, Ștefan cel Mare sau Ion Antonescu? Ce dacă ei ne reprezintă, ce dacă performanțele și sacrificiile lor depășesc imaginația obișnuită? Plătesc ei abonament la TVR? Noi plătim! Cu o veche vorbă românească, asta se cheamă "prostire în față".** Mai rău ca pe timpul lui Stalin și al lui Brucan! Vorba lui Creangă: „Dumnezeu să-i iepure!”

Taraba și alternativă strategică

În afară de Rusia, nimeni nu-i bagă în seamă pe agenții KGB de la Tiraspol, care pretend că au făcut un referendum în cătarea kalașnikovului. Devine tot mai limpede că mafia transnațională nu ascultă decât de două argumente: banii sau glonțul. Cine plătește? Dincoace de Nistru, gândul moldoveanului șel di pi urmă dă în clocot: peste 400 000 de basarabeni au depus cerere pentru cetățenia română în al doisprezecilea ceas. Dacă pricepeau mersul lucrurilor cu 15 ani în urmă, altă faină se măcina la Chișinău și la București.

Nici nu știu dacă trebuie să le mai găsim scuze conaționalilor noștri de peste Prut. Chiar dacă Stalin este oale și ulcele, ei au încă probleme existențiale: cărei națiuni aparțin și ce limbă vorbesc.

Bine, să admitem că ei vin din alt ev după ieșirea din cușca imperiului, dar ce putem spune despre unii gazetari tineri de la București, care scot cifre din burtă și demonstrează pe pagini întregi că unirea Basarabiei cu România ar costa 35 de miliarde de euro? Dacă spunea Cozmin Gușă o asemenea enormitate, acceptam, știe el de ce, știm și noi.

Aș putea să demonstrez negru pe alb că, în afară de București, nici un județ din România nu rezistă la o comparație de indici economici cu județul Chișinău. Cum să compari venitul jud. Vaslui sau al jud. Călărași sau Alba cu veniturile județului Bălți? Numai niște papagali pot scrie asemenea enormități. **În plus, sa fie limpede: România nu este un SRL.** Iar dacă Helmut Kohl i-ar fi întrebat pe-alde Fritz și Helga lui ce cred ei despre unirea Germaniei, aceasta țară superbă nu ar fi fost astăzi cea mai puternică din Uniunea Europeană, nu ar fi avut acolo cele mai multe voturi. "Norocul" nostru că în momente-cheie l-am avut la cârmă pe Tataie, care, iată, întâmplător sau nu, gândea la fel ca autorii studiului amintit despre **taraba reîntregirii naționale a României.**

Ungurii de la Budapesta au început să se revolte nu doar contra premierului Gyurcsany, cât împotriva Uniunii Europene. Vecinii noștri s-au izbit de multe deziluzii amare după aderarea la clubul bogaților, iar tăvălugul imperiului consumist vine peste noi.

Viorel Patrichi

ACUZAȚI INOCENȚI, ACUZATORI CRIMINALI (continuare din pag. 3)

Autoritățile au prins de veste și au trimis trupele de jandarmi să îi împiedice. Între tinerii legionari și jandarmi s-a încins o bătaie inegală, jandarmii transformând puștile grele ale timpului în măciuci, iar tinerii cu mâinile goale. Ce s-a întâmplat până la sfârșit este ușor de închipuit!

O să îmi replicați că nu am dreptate, că așa este în toate țările cu "suporterismul" și că nu facem noi excepție; atenție, și prin această replică nu veți face decât să confirmați "temerile" noastre, căci abaterea preocupărilor populației de la adevăratele probleme sociale și politice se practică în toate țările cu scopuri aproximativ similare.

Au pretenția și ai ajuns să crezi și tu că îți pun la dispoziție mai multe alternative politice la alegere - absolut fals din cel puțin două motive: 1. pentru că au interzis partidele dintr-un anumit spectru politic printr-un joc de scenă care nu mai poate înșela pe nimeni: au creat o "extremă dreaptă" compusă din oameni de extremă stângă pentru "a ține locul ocupat"; dacă s-ar fi hotărât cu adevărat să instituie o democrație normală, nu ar mai crăpa de frică și ar admite legalizarea Mișcării Legionare!

2. după cum am văzut până acum, după cum se fac în continuare jocurile, dacă orice fuziune între partidele parlamentare este posibilă, evident că între ele nu există nici o diferență. Care doctrină, care interese naționale, care

probleme sociale? **Socetăți anonime pe acțiuni cu același stăpâni, mânuitorii dintotdeauna ai finanțelor mondiale, a presei internaționale și naționale, cumpărătorii pe nimic ai avuțiilor României, acuzatorii noștri mincinoși.**

Presă, despre care spuneam că este în mâinile lor, în special cea scrisă și în parte cea vizuală, picură veninul minciunii de orice fel în mințile românilor, cu răbdare și cu perseverență, impunând prin îndelungă repetare puncte de vedere care nu ar trebui să și le însușească poporul român, fiind străine de interesele și aspirațiile sale. **Ultima bombă, ca un exemplu de manipulare reușită a opiniei publice, este campania de presă declanșată de ziarul "Cotidianul" din 2 oct. 2006, ziar care acum se află în proprietatea nu se știe de fapt a cui, încercând să descurajeze pe Români de ideea unei reunificări a Basarabiei cu Patria Mamă, vehiculând niște șume uriașe pe care ar trebui să le cheltuiască statul român pentru a aduce Basarabia măcar la nivelul județului Vaslui!**

Minciună ordinară căci nu ar exista nici un termen gîlnănt stabilit pentru refacerea egalității economice cu celelalte provincii, singura obligație esențială și urgentă fiind modificarea ecartamentului căilor ferate, ceea ce este absolut departe de costurile vehiculate.

Dar noi vom pune și altfel problema:

- pentru cine trebuie să rămână Basarabia cu un statut incert, și

- de când au devenit românii "suflete uscate", îndemnați să-și numere banii din buzunar atunci când trebuie să-și "ajute fratele căzut în nenorocire".

Din punctul nostru de vedere, proliferarea unor astfel de "probleme" reprezintă o trădare a intereselor naționale și, ca și consecință, cei care o practică nu sunt decât niște trădători de neam.

Vom încheia atrăgând atenția potențialilor noștri dușmani că și-au făcut socoteli greșite, socotindu-se călare pe situație. Va veni vremea când lumea creștină va renunța la această poziție de non combat, aplicând legea lui Iisus Hristos de a oferi și celălalt obraz spre palmuire numai acelor care respectă și ei legile creștine.

Să nu uitați, creștinismul a mai trecut prin focul Imperiului Roman și totuși a biruit. Vom accepta și noi, zeci, sute, mii, zeci de mii, să ajungem în Colosseum cu mâinile goale în fața fiarelor, exponenți ai adevăratului imperiu al răului, cei blindați cu trufie, cruzime, falsitate și lăcomie, pentru care călcatul pe cadavre a devenit sport național, chiar dacă sunt cadavre de copii nevinovați! Nu vă frecați palmele de bucurie ca după o afacere bună, la timpul potrivit veți primi replica potrivită!

"TESTAMENTUL POLITIC AL LUI NICOLAE IORGA" RADU MIHAI CRIȘAN

În numărul din febr. 2006 am prezentat un interviu cu domnul doctor în Economie RADU MIHAI CRIȘAN, pe marginea celor două cărți ale sale, intitulate "SPRE EMINESCU" și "TESTAMENTUL POLITIC AL LUI MIHAI EMINESCU".

constant în ultima jumătate de secol, ne-a mai oferit alte câteva volume, la fel de valoroase:

"Cât de retrograd este Mihai Eminescu?",
"Indușmăniții au același crez",

Radu Mihai CRIȘAN
**CÂT DE „RETROGRAD”
ESTE
MIHAI EMINESCU?**

7 răspunsuri unui procuror

Cartea
Universitară

Radu Mihai CRIȘAN
SPRE EMINESCU

DEPENDENȚA ECONOMICĂ - ROBIE POLITICĂ
ASA-ZISELE REVOLUȚII - TENDINȚE IDEOLOGICE
GREȘELILE POLITICE - CRIME

Cartea
Universitară

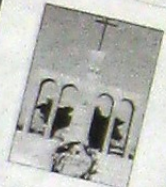
Radu Mihai CRIȘAN

**AUTOAPĂRARE
PSIHICĂ**

9 tehnici individuale
aplicabile de către oricine,
de îndată
și
fără nici un antrenament prealabil

Cartea
Universitară

MOȚA ȘI MARIN
TESTAMENTUL LUI NICOLAE IORGA

Cartea
Universitară

Între timp, tânărul,
prolificul și distinsul autor,
preocupat de gândirea unor
personalități emblematice pentru

români și de politica de falsificare a istoriei practicate

"Moța și Marin -
Testamentele lor politice", "Autoapărare psihică".

De curând a întocmit, sintetizând din scrierile și discursurile lui Nicolae Iorga, cartea pe care v-o prezentăm în paginile de față.

Înainte de a prezenta testamentul istoricului, să răspundem la ÎNTREBAREA:

DE CE TREBUIA ANIHILAT NICOLAE IORGA?

Iată o întrebare de al cărui răspuns depinde lămurirea a cel puțin două probleme de maximă importanță ale istoriei interbelice.

- Cine era interesat ca Nicolae Iorga să dispară și de ce.

- Care era relația dintre obiectivele Mișcării Legionare și convingerile lui Nicolae Iorga exprimate ca niște concluzii ale studiilor privind prezența, activitatea și impactul minorităților evreiești de-a lungul a câteva secole asupra existenței și dezvoltării României și a românilor.

Să analizăm întâi în câteva cuvinte relațiile directe între Nicolae Iorga și Mișcare: au existat conflicte permanente la acest nivel de natură să creeze un antagonism atât de puternic, determinând Mișcarea Legionară să-l asasineze pe marele istoric?

Categoric nu și categoric nu în vederile lui Corneliu Zelea-Codreanu.

Conflictele ce se pot consemna sunt cele obișnuite într-o Legiune în permanentă opoziție și un Iorga ahtiat după putere și mărire personală, încercând permanent să fie în grațiile regelui Carol al II-lea și dispus pentru aceasta la orice compromisuri.

Cu excepția lui Iuliu Maniu, dezamăgit de comportamentul regelui, la restaurarea căruia contribuise din plin și care se exprima tranșant în problemă și în general în poziția politică, ceilalți posibili conducători de cabinet se uita spre curtea regală ca spre un Moș Crăciun, dar unul purtător de sabie.

Toți vedeau în Mișcarea Legionară un concurent intransigent și redutabil și în Corneliu Zelea-Codreanu un dușman (și mai puțin un adversar politic). Poziția lui Iorga era absolut identică sau comună cu a celorlalți oameni politici importanți.

Până în anul 1937, când Iorga decretează desființarea comerțului legionar, sugerat în parte tot de el ca o modalitate pentru români de a face față concurenței neloiale a unui comerț evreiesc subvenționat din banii marilor asociații evreiești internaționale, relațiile au fost cele obișnuite în context, tușate de marele respect al Căpitanului pentru marele profesor.

Într-un moment de disperare, Căpitanul îi trimite o scrisoare în care îl acuză că „nu este cinstit sufletește”.

Iorga îl dă în judecată pentru insultă adusă autorității, Căpitanul fiind condamnat la 6 luni închisoare.

Este adevărat că de aici pleacă, cel puțin aparent, ideea unui al doilea proces, Căpitanul fiind acuzat de trădare națională, condamnat la 10 ani muncă zilnică și după câteva luni asasinat în detenție.

Această desfășurare de lucruri este bine cunoscută din istorie, dar prost analizată; încercarea de a-l transforma pe Iorga în călăul lui Corneliu Zelea-Codreanu este o prostie sau o rea intenție.

Asasinarea lui Corneliu Zelea-Codreanu fusese hotărâtă de Marea Finanță Mondială cu mult înainte; dacă poți să faci o legătură directă între Carol al II-lea, ca executant zelos al ordinelor oculte, fiind și pe postul de călău jignit în orgoliul lui nemărginit.

Rolul lui Iorga a fost oricum marginal.

Faptul că s-a încercat să fie profesorul scos șașpășitor făcea foarte probabil parte din planul final în care trebuia pe deoparte anihilat Nicolae Iorga și în același timp aruncându-se vina pe Mișcarea Legionară.

Există interesul oculte pentru dispariția profesorului?

Categoric, și voi explica; autoritatea lui Nicolae Iorga ca istoric la nivel mondial, autoritatea lui ca român pe plan intern, dădea o mare autoritate afirmațiilor sale privind influența malefică a minorității evreiești în România, influență consemnată istoric încă din sec. al XVI-lea, prin măsurile luate de diverși domnitori pentru a limita urmările dezastruoase ale prezenței minorității evreiești pe teritoriul țărilor românești de la acea vreme. Influența absolut negativă, pretențiile din ce în ce mai mari pe spinarea țaranului român, ajungând mai mult sau mai puțin gradat până în zilele noastre, confirmă evoluția istorică prezentată de N. Iorga în diverse scrieri și discursuri.

Atunci, care este legătura între Mișcarea Legionară și N. Iorga?

Amândoi sesizează pericolul secular prezentat de existența evreilor pe teritoriul României, diferența fiind că profesorul se mulțumește cu expunerea faptelor, iar Legiunea, simțind amenințarea majoră la adresa ființei naționale, manifestată prin însușirea doctrinei iudeo-comuniste, încearcă să trezească din letargie conștiința românilor.

Cum se putea rupe această legătură care în mod normal, fără juvăul comunist, trebuia să devină publică până acum și să dea o și mai mare autoritate ideilor legionare?

Trebuia săpată o prăpastie între Legiune și N. Iorga.

Profitând de vremurile tulburi ale sfârșitului de an 1940 și de faptul că orice gest putea fi atribuit unei pseudo-guvernări legionare, se pune la cale asasinarea profesorului de către echipa condusă de Traian Boeru, posibil infiltrat în Mișcare, fluturându-se lozinca răzbunării, favorizată de alte acțiuni de acest gen promovate de impostorul ajuns la căma Mișcării Legionare.

Iorga a fost așezat pe poziția de mare dușman al ideilor promovate de Mișcare și Legiunea pe poziția de dușman de moarte al istoricului Nicolae Iorga; planul bine ticluit al marilor dușmani ai țării reușise.

Noi ne-am propus să aprofundăm acest studiu, încurajați de apariția de noi informații care încep să confirme o cu totul altă optică în problema asasinării prof. Iorga în nov. 1940. Este foarte posibil ca la motivul care prezenta asasinarea profesorului ca una din marile greșeli ale Mișcării să cadă.

Doresc să fac o precizare super-importantă: Mișcarea Legionară tradițională, care nu a acceptat nici una din devierile de la idealurile sale, practicate de uzurpatorul Sima, se declară oricum în dezacord cu toate greșelile mai mult sau mai puțin criminale, începând cu atentatele din oct. - nov. 1938, asasinarea călăului Armand Călinescu și tot ce se petrece în cele patru luni de așa-zisă guvernare legionară.

Nicador Zelea Codreanu

dar să revenim la subiect. Vom certifica afirmațiile noastre în legătură cu poziția prof. Iorga prezentând, în pag. următoare, câteva extrase din cartea distinsului cercetător și scriitor RADU MIHAI CRIȘAN, intitulată "TESTAMENTUL POLITIC AL LUI NICOLAE IORGA", apărută în Ed. "Cartea Universitară", București 2006:

NICOLAE IORGA

EXTRASE DIN OPERA MARELUI NOSTRU ISTORIC, SINTETIZATE ÎN CARTEA D-LUI DR. EC. RADU MIHAI CRIȘAN, "TESTAMENTUL POLITIC AL LUI NICOLAE IORGA", CARTE APĂRUTĂ ÎN 2006

MOTTO: „Cântărețul cânta.

O sută de pungași de stradă începură să urle.

Și, când nu se auzi decât urlul lor, ei ziseră: «Cântecul nostru a învins cântecul lui».

Și chiar lume se adunase mai multă. Aveau cu ei publicul»...

(NICOLAE IORGA)

Credeam că se poate găsi o categorie de Evrei – o categorie, nu persoane izolate – care să poată fi, dacă nu utilă vieții noastre, cel puțin inofensivă, în masă ceva mai mare, în mijlocul vieții naționale. De atunci au venit însă intervențiuni de la America, gazete particulare cu caracter național evreiesc întemeiate aici, pentru a ne strânge de gât când era nevoie.

Ne-au strâns de gât îndată după căderea lui Cuza; ni s-au pus întâiu mâinile în gât după Războiu, când, iarăși, situația noastră era nesigură; al treilea iarăși ne-au pus mâna în gât când a venit criza socială.

Aceasta este tentativă de asasinat care se face împotriva noastră ca națiune dominantă, de către acei cari îmbracă formele cele mai vulpine ca să-și arate dorința de a fi bunii noștri frați."

Clasa numeroasă și hotărâtoare în ceea ce privește munca și păstrarea însușirilor neamului este cea a țăranilor. Cu proprietatea de pământ a țăranului începe epoca de vitejie la noi. Iar cu pieirea proprietății mici a țăranului

pentru ca să-i apere în judecată, pentru ca să li ferească afacerile.

Aceasta era situația tuturor consulatelor față de Evrei, de la întemeierea lor, pe la 1870.

Căci toată Evreimea de la noi s-a dus la deosebitele consulat și a trecut sub protecția străină. Până și consulatul francez avea o foarte bogată clientelă de Evrei; consulatul francez dispunea de mii de supuși francezi, cari nu aveau nimic din spiritul francez, sau din calitățile poporului francez, ci erau Evrei de la noi, de aceia care se și numeau, în batjocură, «tărtani» – nume sub care acest popor este cunoscut și astăzi în Moldova, ceea ce înseamnă: supuși, «de la cuvântul nemțesc «Unterthan». Și au fost supuși până în momentul când s-a desființat la noi jurisdicția consulară.

În veacul al XVII-lea întâlnim ici și colo evrei care luau în arendă tot felul de venituri, fără adesea să aibă banii necesari.

Proprietarii pe moșiile lor aveau în exclusivitate dreptul să vândă vin și băuturi spirtoase; acum evreii luau în arendă acest drept de desfacere și acordară țăranului, pe care hrana proastă cu mămăligă și lipsa unei ocupații rentabile în timpul iernii îl mână la cârciumă, un credit atât de mare, încât bietul om cădea cu totul în mâinile «mărinimosului» creditor. Chiar și în orașe și în târguri ei aveau astfel de dugheni. Dugheni în care rachiul Evreului este așa potrivit, încât să trântescă pe om la pământ, să-i distrugă orice simț și el să cadă ca o materie moartă în mâna exploatareului."

Așa, Evreii, în sate alcătuiră elementul care tocmai lipsea pentru ca să ruineze din temelie pe țăranii moldoveni.

De aceea domnii fanarioți luau măsuri ca să scape pe acest important purtător al greutăților țării din ghearele exploatarelor și otrăvitorilor săi."

Grigore Alexandru Ghica procedează foarte radical, interzicând cu totul evreilor șederea în sate, și Alexandru Moruzi întări această măsură. Cu toate

acestea, străinii cămătari rămaseră de fapt în satele sate stoarse de bani și fură mai târziu obișnuirii orândari ai țării:

Țăranul e dat cu desăvârșire pe mâna arendașilor evrei, organizați în trusturi care dispun de el cum vor, încât „aceste elemente prin această politică ne-au adus și primejdia materială din 1907. (...) Arendașul are pământul, el fixează prețurile, și tot el exercită o influență covârșitoare asupra administrației de toate gradele.

Evreii au în România o anumită presă, adică, drept vorbind, au cea mai mare parte a presei în România. Astfel ziarul francez al Guvernului este redactat de doi sau trei Evrei, și, în cele mai multe din ziarele noastre, rolul Evreilor este precumpănitor.

Acum, oricât ar pretinde cineva că Evreii servesc ca salariați interesele partidului, condeii la totdeauna și o nuanță personală, care, în cazul acesta, nu este numai personală evreiască, ci este o nuanță națională evreiască.

Apără scriitorul evreu pe conservatori, scriind la foaia conservatoare, ori pe liberali la foaia liberală, dar, pe lângă aceasta, se amestecă în chip firesc și sufletul lor, care nu e și sufletul nostru, se amestecă și sufletul lor, care e sufletul rasei lor, și atunci colorează atacurile într-un fel sau altul, după cum cutare sau cutare personalitate politică sunt sau nu favorabile aspirațiilor de egalizare politică a Evreilor din România. Dar, afară de presa aceasta, din care se ridică mult mai presus, prin sfidarea opiniei publice, a oamenilor cinstiți prin nerușinata provocare a simțului național, prin calomnii pe care nimic nu le-a oprit vreodată.

Ei bine, domnilor, Evreii au trei prese. Au o presă în străinătate, o presă evreiască în țară, o presă foarte îndrăzneată, care se recunoaște drept evreiască, și au o a treia presă, reprezentată mai ales prin ziare doar zise românești.

Nu voim a fi un stat modern oarecare, de o precocitate și îndrăzneală care să uimească lumea.

Având conștiință de ceea ce suntem, simțindu-ne români mai mult decât coborători ai romanilor și chiar decât cetățeni ai României, voim, în cea mai strânsă legătură cu tot ceea ce a fost sănătos în trecut să clădim cu mijloace românești civilizația românească pentru toți românii.

Singura chestiune care trebuie imediat rezolvată, prin brațele unite ale noastre e dreptul Românimii de a se impune ca stăpână în orice colț al pământului pe care l-a locuit, l-a fructificat prin munca ei și l-a adăpat cu sudorile și sângele ei și al străbunilor.

Cred că a venit timpul să ne emancipăm de sub controlul și frica Europei.

A venit timpul să facem aici la noi politica noastră națională, să întrebuițăm în viața noastră națională numai elementele naționale, să

îndepărtăm pe străinul nefolositor, iar cu atât mai mult pe străinul pierzător, pe străinul ucigător și pervertitor al neamului nostru."

„Statul acesta a fost întemeiat de nația românească, Statul acesta s-a sprijinit pe vitejia și munca românească; Statul acesta s-a întărit prin cultura românească; Statul acesta a fost apărut de spiritul românesc, prin urmare el nu poate să trăiască decât cu acest caracter.

Dacă, din nenorocire, mulțămă păcatelor noastre, am ajunge să schimbăm caracterul României, atunci România nu ar mai fi România.

Tradiția nu e decât ideea verificată asupra realității.

Între cei doi termeni care formează viața noastră de astăzi: formele care nu mai cuprind nimic și realitățile care nu și-au căutat încă forma, ea reprezintă minimul de posesie, de lucruri verificate care te ajută să nu greșești, care sunt necesare pentru ca o societate să trăiască.

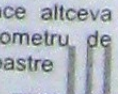
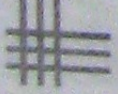
Întoarcerea la tradiție nu înseamnă întoarcerea la trecut, ci ținerea în seamă a ceea ce din transmisiunea secolilor e încă viu, cu adevărat viu în sufletul omenesc.

O civilizație nu se cântărește după întreținerea străzilor și numărul felinarelor, ci e un lucru de ordin moral, lucrul de căpetenie fiind starea morală din care vine munca onestă și ordonată a unei societăți; bugetul se subordonează unor necesități care vin din toată starea economică și sufletească a ei.

Însăși noțiunea muncii va trebui să-și schimbe sensul. Acea noțiune pe care o îmbrăcăm într-un cuvânt unguresc care înseamnă și tortură: chin, pe când avem frumosul cuvânt latin de lucru, care înseamnă: câștig, spor, iar lucrătorii, cu capitalist cu tot, sunt colaboratori pentru spor și câștig".

Oamenii naivi cari umblă astăzi cu un fel de termometru sentimental în mână, cersind simpatiile la dreapta sau la stânga, oamenii aceștia nu pot să trezească decât un zămbet din partea acelor cari-și dau seama că nu cu acadele sentimentale se hrănește un popor, ci că popoarele se hrănesc cu ceea ce prin munca brațelor lor, fie și în mijlocul antipatiei generale, știu să smulgă pe baza dreptului lor.

Dați-mi voie să cred că kilometrul înseamnă ceea ce cuprinde: un kilometru de Belgie face altceva decât un kilometru de Siberie; un kilometru de pământ roditor din binecuvântatele noastre

locuri face altceva decât un kilometru din stânca de dincolo de Dunăre și un kilometru cuprinzând tradiția noastră neîntreruptă de autonomie politică timp de secole întregi face altceva decât un kilometru de improvizație politică pe alt teren.

Când toate problemele societății le dai în mâna celui din urmă dintre oameni, când cel din urmă vagabond, prin votul lui, influențează în aceeași măsură ca și mintea cea mai luminată asupra soartei țării.

Suntem „o societate căreia îi lipsește orice unitate de vedere și orice bază serioasă de judecată, lucruri de plâns cu lacrimi de sânge, fiindcă este vorba de însuși viitorul acestei țări și al acestui neam”.

Atâta oportunitate ne-a otrăvit, ne-a sufocat; veninul vieții noastre politice a fost această oportunitate, dibăcie de minte ascuțită, menită să scutească de două lucruri: credința și lupta.

Poporul învins care crede că a fost învins pe nedrept, poporul învins care crede că a căzut momentan pentru o cauză dreaptă, poporul învins care vede totdeauna o zi răzbunătoare după ziua sângeroasă a zdrobirii sale, poporul acela trage din înseși loviturile care i s-au dat forțe capabile de a înapoia aceste lovituri și de a smulge aceluia care a dat loviturile câștigul câpătat fără dreptate.

Cu cât va fi mai aspru, mai nedrept cuceritorul, cu cât va arăta mai multă neomenie, va manifesta mai mult dispreț pentru tot ce-i mai sfânt unui popor, cu atâta pregătește, prin propriile-i sale cheltuieli de puteri, loviturile pe care le va primi în ziua următoare.

Țara noastră este mică și amenințată; și, [chiar] dacă în ultimii ani n-am avut războaie, — fiindcă nici nu eram în stare a le purta — un război ne poate găsi mâine, poimâine.

Ce putem iubi mai mult în această țară decât două lucruri: Școala, ce ni dă puterea de rezistență morală, și Oștirea, ce ne dă puterea de rezistență materială, — pentru a ne împotrivi străinilor?

Suntem un popor mic, înconjurat de mulți dușmani, și nu putem câștiga niciodată simpatia vecinilor noștri.

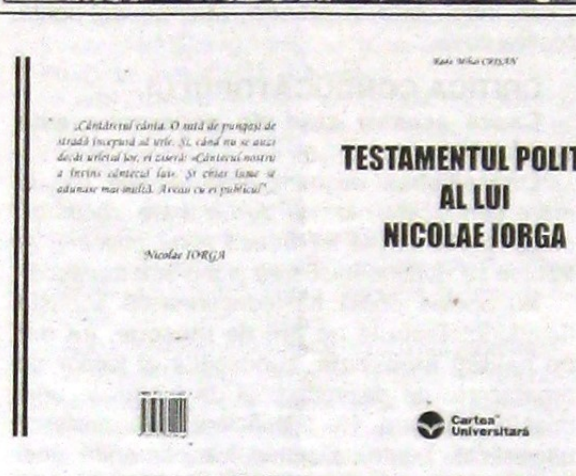
Prin urmare cine dintre noi n-ar dori ca oastea noastră să fie cât mai puternică? Și, firește, nu poate fi puternică fără să aibă o valoare sufletească, morală.

Această oaste solidară, această oaste însuflețită de același spirit, trebuie să aibă și o valoare

națională, să reprezinte un popor în întreg sufletul și în toate aspirațiile lui.

Oastea aceasta trebuie să fie o oaste în care legea noastră, neamul nostru să-și aibă rolul hotărâtor.

Ridic din nou o chestie care pentru noi nu trebuie

să fie înmormântată niciodată și să îndrumez spiritul public, să îndrumez pe acei care sunt chemați a conduce prin legi și cărmuire țara noastră, să-i îndrumez — fie și cu preleul viitoarei legi de recrutare — către purificarea de elementele străine, care stau pe nedrept în ea, a oștirii noastre și către alcătuirea unei armate românești curat naționale, care singură e în stare să ne apere teritoriul și, în cazul că s-ar prezenta, să ajute și aspirațiile firești ale neamului nostru.

Este periculos să introducem mii de oameni străini în oastea noastră, cari să învețe mănuierea armelor, pe cari să-i facem să cunoască organizarea armatei românești, pentru a-i scoate întâmplător la o

luptă în care noi știm că sufletește ei nu vor fi alături de noi.

Și nu putem să ținem în oastea noastră acele mii de oameni a căror inimă nu o putem câpăta decât cu prețul jertfii individualității noastre naționale pe acest teritoriu românesc.

„Socialiștii au fost odată persoane sentimentale, care, după un stagiul oratoric înaintea tinichigiilor evrei și altor nedreptăți ai soartei, își puteau permite să treacă într-un partid de ordine și să ocupe cele mai înalte situații în partidul acesta de ordine.

Din această fază sentimentală în care socialiștii lucrau pentru întărirea Statului — a Statului dumnealor, se poate, a Statului nostru, ceva mai puțin — va să zică din această fază s-a trecut în altă fază, de organizare reală.

Domnilor, la această stare de spirite nu avem noi nimic de propus?

O stare de spirit nu se poate combate altfel decât prin crearea altei stări de spirit.

Ce s-a făcut pentru a crea această stare de spirit?

Biblioteci nu, conferințe nu — conferințe pentru ca toată lumea de jos să înțeleagă că aceia ce a spus Racovschi, și toți Frimii și Cristeștii este otravă, este neadevăr și otravă, este otravă sufletească, pornind dintr-o teorie repudiată de știință. Iar, dacă li se spune: ce este în cartea asta e ultimul cuvânt al științei, oamenii ce să zică? «O fi!».

Le-ați dat dvs. broșuri care să-i lumineze? Le-ați arătat dvs. că socialismul este un vis rău, care de multă vreme a dispărut din inteligența critică a sistemelor economice și a rămas să alimenteze doar anumite pofte și tendințe răzbunătoare?

Știu cei de jos, deci, că din înțelesul critic al omenirii socialismul a dispărut demult? Nu! Acești oameni cred că, pentru ei, socialismul s-a coborât ca o revelație divină din cer!

La Brăila este o foaie evreiască, al cărei nume este «România». Foaia vorbește despre chestia socialistă, despre afacerea Racovschi, despre înjghebarea partidului socialist în România, despre admirabilul program al acestui partid, care pledează pentru desființarea Bisericii, care pledează pentru desființarea caracterului național al Statului, care pledează pentru desființarea oștirii românești și termină cu îngrijirea specială pentru acordarea de drepturi la Evrei, spunând lucrul lămurit.

BIBLIOGRAFIE (nominalizează lucrările în baza cărora, prin asamblare logică de idei citate, a fost redactată cartea "Testamentul politic al lui Nicolae Iorga"):

Discursuri parlamentare, vol. I — II — Ed. Bucovina, I.E. Torouțiu, București, 1939;

Istoria poporului românesc — Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1985,

Istoria românilor în chipuri și icoane — Ed. Humanitas, București, 1992,

Locul românilor în istoria universală — Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1985,

Sfaturi pe întineric - Conferințe la Radio, vol. I - Fundația pentru

Literatură și Artă Regele Carol II, București, 1936,

Studii asupra Evului Mediu românesc — Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1987,

Ideii asupra problemelor actuale — Ed. Cugetarea, București, 1935

Istoria Evreilor în Țările noastre - Extras din Analele Academiei Române, seria II, tom XXXVI, Memoriile Secțiunii Istorice - Librăria Soccec&Co și C. Sfetcu, București, 1913.

P.S.:

Suntem obligați de a suporta o nouă invazie evreiască, lucru acceptat prin dezinformarea totală a populației țării printr-o "discreție" vinovată de către actualii guvernanți.

Când prof. Ion Coja a făcut publică informația că Ministerul de Externe acceptase eliberarea a 500.000 de pașapoarte unor cetățeni în principal israelieni, toate javrele au început să chelălăie acuzându-l de minciună și de antisemitism.

Iată că lucrurile se confirmă. Miercuri 11 oct. 2006, la o emisiune la "DDTV" cu participarea prof. Coja, un purtător de cuvânt (așa părea) al intereselor evreiești în România, dl. Polac, emigrat în anii 60 de la Sighet, copil fiind, în Israel, era foarte mirat că intrarea în România a 500.000 de evrei ne alarmează, întrebând mereu, aproape amuzat: "Și ce e rău în asta, și ce e rău în asta?". Confirm că mi s-a părut un tip simpatic, și

m-a amuzat de multe ori felul personal de a pune problema.

Dacă cei care monitorizează revista noastră vor avea ocazia să vorbească cu domnia sa, să îi răspundă la angelica întrebare "Ce e rău în asta":

D-le Polac, v-ați gândit că din motive economice, marele și necondiționatul aliat al Israelului, marele finanțator - am numit Statele Unite - o țară mai mare decât 50 de Români, are o cotă de imigrație limitată și ante-stabilită?

Ghici ghicitoarea mea!

D-le Polac, dacă poporul d-voastră face eforturi disperate pentru a ține trează în amintirea oamenilor tragedia, cea cunoscută de noi, cam cine vă credeți sau cam cine ne credeți, că am uitat tragedia poporului român când în primii 20 de ani de comunism, sub conducerea evreilor prezenți în partid, de la vârful piramidei și până la

baza ei, ați promovat și executat marele genocid al intelectualității române, al armatei române, al politicienilor români, al clerului creștin de orice confesiune, al fruntașilor țărănimii române, ai oricărui om bănuț sau denunțat ca legionar dar și ca țărănist, liberal sau pur și simplu "exploatare"?

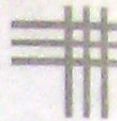
D-le Polac, lăsând la o parte resentimentele, credeți că nu ne ajunge experiența de veacuri?

Sunt convins că nu știți mai nimic de tragedia poporului român.

Noi știm mai multe decât vă închipuiți de tragedia poporului d-voastră.

Oricum nu vom accepta niciodată că avem mai puține drepturi decât voi pe lumea aceasta!

Nicador Zelea Codreanu

Carte legionară celebră

CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (VI)

(continuare din numărul trecut)

Imediat când se semnală o intrigă, ne adunăm și o comunicăm grupului întreg.

Dau cu această ocazie un sfat tuturor organizațiilor, atrăgându-le atenția asupra acestui sistem care se întrebuițează frecvent și pretutindeni.

Pentru pararea atacului: a) a nu se da niciodată crezare ori de unde ar veni informația; b) a se comunica imediat încercarea de intrigă grupului respectiv, persoanelor vizate și șefilor. În modul acesta atacul va fi respins. (pg. 164 - 165)

PRIMEJDII CARE PÂNDESC O MIȘCARE POLITICĂ

O mișcare niciodată nu moare din cauza dușmanilor din afară. Ea moare din cauza dușmanilor dinlăuntru. Ca orice organism omenesc. Nu moare omul decât unul la un milion din cauza exterioare (călcat de tren, de mașină, împușcat, înecat). Omul moare din cauza toxinelor interne. Moare intoxicat. (...)

UNII au venit să facă **escrocherii**: încasări de abonamente, vânzări de broșuri, împrumuturi etc., care, oriunde apăreau, compromiteau Mișcarea.

ALȚII veniseră să-și creeze **situații politice** și începuseră să se lupte între ei să se pârască, să se submineze unul pe altul pentru șefie, locuri de deputați etc.

ALȚII erau de bună credință, însă **nu aveau educația disciplinei**, neînțelegând să se supună șefilor și directivelor date, ci **înțelegând să discute la infinit orice dispoziție și să lucreze fiecare după capul lui**.

ALȚII, de asemenea de bună credință, dar incapabili de a se încadra. **Sunt elemente foarte bune, care au structura sufletească alcătuită încât nu se pot încadra, iar dacă se încadrează distrug totul.**

O PARTE sunt **intriganți din naștere**. Oriunde intră, prin sistemul de a vorbi despre altul la ureche, strică întreaga armonie a organizației și o desființează.

O ALTĂ CATEGORIE o constituie **acei care au câte o idee fixă**: cred sincer că au găsit cheia tuturor soluțiilor, căutând să te convingă de valoarea lor.

ALȚII suferă de **boala ziaristice**: voiesc cu orice preț să fie directori de ziare sau cel puțin să-și vadă numele iscălit la sfârșitul unui articol.

ALȚII au o **purtare în societate de așa natură, încât oriunde apar, compromit întreaga luptă** și macină încrederea de care se bucură organizația.

În sfârșit, ALȚII sunt **plătiți anume ca să bage intrigi, să spioneze și să compromită orice încercare nobilă a Mișcării**.

Câtă grijă, câtă atenție, prin urmare trebuie să aibă un șef de Mișcare față de elementele ce vor să vină sub conducerea lui!

Câtă educație trebuie să le facă și câtă neobosită supraveghere trebuie să exercite asupra lor!

Fără acestea, mișcarea se compromite iremediabil.

Ori profesorul Cuza era cu totul străin de aceste lucruri: "În Ligă intră cine vrea și rămâne cine poate", va aduce un adevărat dezastru.

Într-o organizație nu intră "cine vrea", ci **intră cine trebuie și rămâne cine e, și atâta vreme cât e om corect, muncitor, disciplinat, credincios.**

N-au trecut câteva luni și biata Ligă (n. red.: Liga Apărării Național Creștine a prof. A.

C. Cuza, din care a făcut parte și Corneliu Zelea Codreanu, ca șef al tineretului, pentru a se retrage apoi și a-și fonda propria organizație, Legiunea) devenise un cazan de intrigi, un adevărat iad.

Credința mea de atunci pe care mi-o păstrez și astăzi este: **Dacă într-o organizație apar aceste începuturi de cangrenă, ele trebuie imediat localizate și apoi extirpate cu cea mai mare energie.**

Dacă nu se pot localiza și se întind ca un cancer în întregul organism al mișcării, cauza este pierdută. Viitorul și misiunea organizației sunt compromise. Ea va muri sau își va târî zilele între viață și moarte, fără ca să poată realiza ceva.

CRITICA CONDUCĂTORULUI

Cauza acestor stări de nenorocire este conducătorul.

O asemenea mișcare avea nevoie de un mare conducător, iar nu de un mare doctrinar, peste capul căruia să treacă valul mișcării, el trebuie să domine mișcarea și s-o stăpânească.

Nu oricine poate să îndeplinească această funcțiune. **Trebuie un om de meserie, un om cu calități înnăscute**, cunoscător al legilor de organizare, de dezvoltare și de luptă ale unei mișcări populare. Nu e suficient să fii profesor universitar, pentru a putea lua comanda unei astfel de mișcări.

Aici avem nevoie de barcagii sau de comandanți de vapor, care să ne conducă pe valuri, care să cunoască legile și să fie deprinși cu secretul acestei conduceri, care să cunoască locurile primejdioase cu stânci, care în sfârșit, să fie stăpâni pe brațele lor.

Nu e suficient ca cineva să demonstreze că **Ardealul este al Românilor, pentru ca să ia și comanda trupelor spre a merge să dezrobească Ardealul.**

După cum nu e suficient ca cineva să demonstreze teoretic existența primejdiei evreiești, pentru ca să poată lua comanda unei mișcări politice populare de rezolvare a acestei probleme.

Ne găsim pe două planuri de activitate cu totul deosebite, planuri care cer persoanelor aptitudini și însușiri cu totul deosebite.

Primul plan ni-l putem închipui la 1.000 m. înălțime. **Lumea teoriei.** Câmpul abstract al legilor. Acolo omul cu anumite însușiri se ocupă cu cercetarea adevărului și formularea lui teoretică. Pleacă de jos, de la realități concrete, de pe pământ și urcă în sus până la legi. Acolo, în acest plan, este locul lui de creație. Celălalt plan se află pe pământ. Aici omul cu anumite însușiri se ocupă cu arta impunerii adevărului prin jocul forțelor. El se înalță în sus pentru a se pune de acord cu legile, dar **locul lui de creație este aici jos, pe câmpul de luptă**, în câmpul strategic și tactic.

Cei dintâi conturează obiective, creează idealuri, cei de al doilea le ating, le implinesc.

Din cauza principiului natural al diviziunii muncii, sunt extrem de rare excepțiile care ar putea întruni la un loc, într-un singur om, însușirile celor două feluri de îndeletniciri. (...)

Acest prim plan nu cere întrebuițare de oameni, de forțe omenești. Dimpotrivă, omul planului întâi fuge de oameni.

Planul al doilea cere, în primul rând, oameni. Dar, simpli oameni? Nu! Ci **oameni transformați în forțe omenești**. Aceasta înseamnă:

1. Organizare (cu toate legile ei).

2. Educație tehnică și eroică pentru mărirea puterii, adică pentru transformarea omului în putere omenească.

3. Conducerea acestor forțe, organizate și educate, pe câmpul strategic și tactic în luptă cu alte forțe omenești sau cu natura.

Dacă doctrinarului i se cere să stăpânească știința cercetării și formulării adevărului, conducătorului unei mișcări i se cere să stăpânească știința și arta organizării, știința și arta educației știința și arta conducerii. (...)

Care sunt LINIILE SPIRITUALE ALE UNUI CONDUCĂTOR de mișcare politică?

După părerea mea sunt următoarele:

I. O putere lăuntrică de atracție.

În lume nu există oameni liberi (independenți).

După cum în sistemul solar, fiecare stea se află într-o orbită în cadrul căreia se mișcă în jurul unei puteri de atracție mai mari, tot așa și oamenii, cu deosebire în domeniul acțiunii politice, gravitează în jurul unor puteri de atracție. La fel și în lumea cugetării.

Rămân, bineînțeles, în afară, acei ce nu vor nici să se miște, nici să cugete.

Un șef trebuie să aibă o asemenea putere de atracție. Unii au pentru zece oameni, numai pentru atâți putând fi șefi; alții, pentru un sat întreg, alții pentru un județ, alții pentru o provincie, alții pentru o țară, alții depășesc hotarele unei țări. Șefia unui conducător e limitată de marginile puterii lui lăuntrice de atracție. E un fel de putere magnetică, pe care, dacă cineva nu o are, nu poate fi conducător.

II. Capacitate de dragoste. Un șef trebuie să iubească pe toți camarazii lui de luptă. Fluidul dragostei lui trebuie să străbată până la marginea comunității unei mișcări.

III. Știință și simț al organizării. Lumea atrasă în orbita unei mișcări, trebuie să fie organizată.

IV. Cunoaștere a oamenilor. În organizare trebuie să se țină seamă de principiul diviziunii muncii, întrebuițând pe fiecare la locul său; după aptitudinile pe care le are și neprimind pe cei care nu le au deloc.

V. Putere de educație și de insuflare a eroismului.

VI. Stăpânirea legilor conducerii. Un șef având o trupă organizată și educată, trebuie să știe a o conduce pe câmpul de luptă politic în concurență cu celelalte forțe.

VII. Simțul băătăiei. Un șef trebuie să aibă un simț special care-i arată când trebuie să dea băătăia. E ceva lăuntric care spune: Acum! În minutul acesta nici mai târziu nici mai devreme.

VIII. Curajul. Un șef, când aude această poruncă lăuntrică, trebuie să aibă curajul de a trage sabia.

IX. Conștiința obiectivelor drepte și morale și a mijloacelor loiale. Nu există biruință care să dăinuiască în afară de aceste îndreptare.

În sfârșit, un conducător trebuie să aibă toate virtuțile unui luptător: jertfă, rezistență, devotament etc. (continuare în nr. viitor)

Zig-zag pe mapamond

ITINERAR ITALIAN (II): FLORENȚA - MILANO

INSULELE VENEȚIEI

O excursie de neuitat, care a durat aproape o zi, a fost rezervată vizitei a patru insule din lagună. Prima este SAN MICHELE, de fapt un cimitir cu o biserică din vremea Renașterii timpurii. De reținut că Napoleon a interzis înmormântările în centrul istoric al Veneției, stabilind cimitirul aici. Am avut satisfacția să găsim mormântul lui Igor Stravinski și a renumitului impresar rus Djiaghilew care, după revoluția bolșevică din 1917, a făcut faima trupei pe care o conducea, printre aceștia aflându-se marii balerini Nijinski și Ana Pavlovna.

Mai la nord se află insula MURANO care se întinde de fapt pe 5 insule străbătute de canale, făcând-o să semene cu o mică Veneție. Din sec. XII ea este centrul venețian al industriei de sticlă. La vedere, lucrează în mici fabricuțe sticlarii care, în fața turiștilor, execută în timp record fel de fel de obiecte din sticlă, cei mai solicitați fiind căluții de mare. Reclama este zgomotoasă, sticlarii oferind vizitatorilor roadele muncii lor, zicând că sunt "chilipiruri"; numai că aceste obiecte se vindeau în magazinele de suveniruri din Veneția la jumătate de preț...

Următoarea insulă este BURANO, faimoasele dantele venețiene fiind realizate aici. Casele sunt viu colorate, unele prăvălii vânzând dantele într-adevăr ieftine, dar imitații provenind din Orientul îndepărtat!

TORCELLO, cea de-a patra insulă, este cea mai izolată și cea mai puțin locuită. Turiștii vin aici pentru peisaj și pentru impresionanta catedrală bizantină datând din sec. al XI-lea. Două mozaicuri enorme înfățișează Sfânta Fecioară și Judecata de Apoi.

Părăsind Veneția mi-am adus aminte de melancolia închisă în versurile celebre ale marelui nostru Eminescu: "S-a stins viața falnicei Veneții / N-azi cântări, nu vezi lumini de paluri." Și totuși, despre acest mare trecut au rămas să vorbească generațiile, de-a lungul veacurilor, tezaurele de artă: ele reprezintă tot ce a creat geniul omenesc, sunt nepieritoare. Și peste veacuri Veneția va continua să fie regina orașelor italiene!

FLORENȚA

Florența, supranumită "inima lumii", strălucește ca cea mai de preț, prin mulțimea capodoperelor de artă, admirate de-a lungul secolelor de toți iubitorii de artă și frumos. Pictorii Giotto, Ghirlandaio, Botticelli, Leonardo da Vinci, titanul Michelangelo, arhitecții Ghiberti, Brunelleschi, au iradiat, asemenea unui soare, lumină, frumusețe, în întreaga omenire.

Renașterea se observă în Piața DOMULUI. Catedrala este din marmură policromă-verde, din Prado, albă de Carrara și roșie din

Maremma. Arhitectul clădirii este Brunelleschi care a creat cel mai mare dom din lume în stil tipic florentin. 436 de trepte duc, pe cel cu o bună condiție fizică, până în vârf. Arhitectul care a sfidat gravitația a dat un ordin prin care interzicea construirea altor clădiri mai înalte decât propria construcție. Aici el a avut onoarea de a fi îngropat. DOMUL, care se numește SANTA MARIA DEL FIORE, are vestita cupolă înaltă de 94m și un diametru de 45,5m; are fresce admirabile de Vasari și Zuccari, din sec. al XVI-lea, care reprezintă "Judecata de Apoi", vitralii rotunde care se datorează desenelor lui Paolo Uccello, Ghiberti și Donatello.

În fața Domului se află grațioasa și desăvârșită CAMPANILA a lui Giotto. Înaltă de 81,75m, este și astăzi, la peste șase sute de ani de la ridicarea ei, o frumusețe fără seamăn în lume. Și ea este acoperită în întregime cu marmură policromă.

În fața Domului se află vestitul "BAPTISTERIU", mereu înconjurat de tuiști care admiră entuziasmați celebrele sale porți de bronz aurit supranumite "Porțile Paradisului", operă a marelui Ghiberti. Baptisteriul are trei porți de o splendoare rară, care unesc desăvârșirea sculpturii cu migala bijutierului. Este cel mai vechi edificiu al Florenței, are formă octogonală și este acoperit cu marmură policromă.

Cel de-al doilea punct cardinal al artei florentine, PIAȚA SIGNORIEI, cuprinde Palatul Signoriei, vestita Loggie dei Sanzi, vechi construcții medievale, o fântână artistică, statui și monumente care formează un ansamblu. Aici, de-a lungul secolelor, s-au desfășurat toate evenimentele mai de seamă ale Florenței, întreaga viață socială. Le descriu succint pe fiecare:

PALATUL SIGNORIEI sau Palatul Vechi este maiestuos prin severa lui înfățișare de masivă fortăreață medievală. Este dominat de turnul său de 94m care se înalță falnic din fațada impunătoare. Dintre sălile interioare cea mai importantă este "Salonul celor cinci sute", care are 54m lungime, 20 lățime și 22 înălțime. Pictorul Vasari și ajutoarele sale au pictat pereții imenși cu scene din bătăliile pe care le-a purtat ducele Cosimo I de Medicis, între anii 1555-72, ansamblul monumental-decorativ fiind de excepție. Plafonul este decorat cu 39 de panouri pictate și bogat încadrate tot de Vasari și elevii lui.

În dreapta Palatului vechi se află LOGGIA DEI SANZI, care a fost creată de arhitecții catedralei, între 1376-87. De fiecare parte a scării se află câte un leu antic din marmură, iar sub arcadele Loggiei am văzut splendide sculpturi romane și florentine. Printre acestea se află vestitul "Perseu", capodopera lui Benvenuto Cellini, precum și statuile "Răpirea Sabinelor" și "Hercule și Centaurul" de Gimbollogna.

Lângă palat se află Galeria Academiei care deține sculpturi aparținând lui Michelangelo și tablouri ale școlii toscane din sec. XV-XVII. Aici se află vestita statuie sculptată de Michelangelo la 25 de ani, David. Picturile poartă semnături celebre, a lui Sandro Botticelli, Paolo Uccello, Perugio și alții.

Florența are două mari muzee renumite în toată lumea. Primul este galeria Uffizi, cea mai importantă galerie de artă a Italiei, vestită nu numai prin picturile italiene, ci și prin cele ale școlilor franceză, flamandă și germană, toate expuse în cele 42 de săli. Amintesc doar câteva dintre ele: "Adorația regilor magi" realizată de Leonardo da Vinci, "Agonia lui Christ" de Bellini, "Madona cu pasărea" de Rafael, "Alegoria Primăverii" și "Nașterea zeiței Venus" de Sandro Botticelli.

Cealaltă galerie se află în maiestuosul PALAT PITTII. Colecția sa se datorează fam. Medicis, iubitori de artă, mari cunosători ai operelor valoroase, care au achiziționat numai capodopere. Muzeul Pitti este gloria Florenței, a Italiei, a lumii artei. Palatul are: Galeria Palatină (cu săli monumentale, fastuoase, care posedă 500 de tablouri), Muzeul Argintăriei; Apartamentele Regale; Galeria de Artă modernă.

Ieșind din Palatul Pitti te întâmpină vestita grădină Boboli, o altă podoabă a Florenței, ea având un traseu arhitectonic precis, arborii și vegetația urmând desenele impuse lor de fantezia artiștilor grădinari.

Capela Familiei Medicis, executată de Matteo Nigetti după desenele lui Giovanni de Medicis, are formă octogonală și se termină cu o cupolă. Cele 16 blazoane ale orașelor Marelui Ducat al Toscanei sunt din mozaic de marmură ornat cu pietre prețioase. Valoarea capelei o dau însă magnificele statui create de Michelangelo, în număr de patru, care împodobesc cele trei morminte: "Aurora", "Amurgul", "Ziuă" și "Noaptea".

Și Florența are un pod celebru, clădit peste râul Arnó, vestitul Ponte Vécchio, dintotdeauna sediul bijutierilor și al orfevrilor artiști.

Mă opresc din descrierea Florenței: am epuizat spațiul rezervat; mai menționez că Florența are minimum 20 de biserici superbe și tot atâtea palate, case memoriale sau edificii încărcate de istorie.

MILANO

Deși este al doilea oraș ca mărime din Italia, după Roma, nu are bogăția artistică a Veneției sau Florenței. În numai două zile ai terminat vizitarea lui.

Descriu telegrafic gara: maiestuoasă, uriașă, artistic supraornamentată, te impresionează, te copleșește prin aspectul ei grandios și este cu certitudine cea mai frumoasă din Europa.

Și aici obiectivul turistic major, ca și în celelalte două orașe descrise, este DOMUL, comparat de Mark Twain cu un "poem" în marmură". Construcția acestei imense catedrale

gotice (a treia ca mărime din Europa) a fost începută în 1386 și terminată în 1815, deci s-a construit în 430 de ani!

Romancierul englez D. M. Lawrence a numit Domul "o catedrală ce imită forma unui arici" datorită exteriorului său încărcat. În interior biserica este simplă și maiestuoasă, ea putând să adăpostească în jur de 40.000 de credincioși. Atât la fațadă cât și pe toate zidurile exterioare, drept ornament sunt 2425 de statui și statuete, fiecare din ele cizelate cu cea mai desăvârșită artă.

Din Piața Domului, la numai 4-5 minute de mers lejer, se află celebrul Teatru de Operă SCALA DIN MILANO, summum-ul artei, pe scena căruia sunt consacrați cântăreții și primadonele lumii, conferindu-li-se celebritatea. Mă bucur să amintesc că aici au cântat și mari artiști români, începând cu Darclee, Eugenia Moldovan, Dan Iordăchescu, Nicolae Merlea, Angela Gheorghiu.

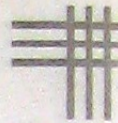
Aspectul exterior deosebitează însă: zidurile sunt simple și de culoare închisă. Am vizitat, contra cost, superba sală, întrucât în sezonul calduros spectacolele sunt suspendate. Prețurile pentru spectatori sunt foarte mari: sus, la "cucurigu", cel mai ieftin bilet costă 50 de euro.

CASTELUL SFORZA este de fapt o fortăreață în adevăratul sens al cuvântului și a aparținut familiei nobiliare cu același nume. Palatul deține o magnifică colecție de sculptură, printre care și Randonini Pieta de Michelangelo.

Pinacoteca di Brera adăpostește una dintre cele mai renumite colecții de artă din Europa; nu le mai enumăr, nici măcar pe cele mai renumite, ci amintesc doar câțiva creatori: Rafael, Caravaggio, Montegna.

Emilian Ghita

BATALIOANELE DE LA SĂRATA NICI UN LEGIONAR NU A FOST TRIMIS CU FORȚA PE FRONT ÎN 1942

Articolul pe care l-am publicat în revista noastră în nr. din aug. 2006, privind personalitatea controversată a mareșalului Ion Antonescu, a determinat pe **camaradul MIRCEA BULGĂREA, frate de Cruce în 1937 și apoi legionar, actual membru al Senatului Legionar**, să-mi solicite o convorbire pe această temă, referitor la lagărul de legionari de la Sărata, din sudul Basarabiei, întrucât în vara anului 1942 el a trăit din plin evenimentele pe care eu le-am descris doar tangențial.

- Să începem cu activitatea dvs. legionară, fapt ce a determinat instruirea dvs. militară la Sărata (care, după cum se știe, avea un statut special în această privință).

- Așa este, am trăit cu adevărat viața legionară, plină de activitate, curaj și jertfă pentru țară și neamul românesc.

În toamna anului 1937, deși părinții și locuința mea se aflau la Constanța, la recomandarea medicilor de a trăi într-un mediu montan, m-am înscris în cls. a VI-a la Liceul "Sf. Nicolae" din Gheorgheni.

În liceu exista un singur cuib de frați de Cruce, format din 13 elevi, toți de naționalitate română, colegii mei maghiari nefăcând nici unul parte din

Frățiile de Cruce.

Activitatea noastră legală a durat doar câteva luni, deoarece la începutul anului 1938, după cum se știe, Mișcarea Legionară a fost interzisă iar conducătorul ei, Corneliu Zelea Codreanu, a fost condamnat la 10 ani de închisoare - de unde nu s-a mai întors.

Cuibul din care făceam parte însă și-a continuat activitatea în clandestinitate, numai noaptea. Leșeam din internat (care se afla la liziera unei păduri), printr-un geam înalt al sălii de sport și de aici plecam într-un loc înalt și mai greu accesibil trecătorilor, unde, la lumina unui foc, făceam rugăciuni, intonam cântece și schimbam idei despre doctrina la care aderaserăm. Am avut aceste întruniri secrete tot timpul: cuibul era unit și trăiam cu adevărat într-o comunitate bazată pe dragoste și înțelegere.

Terminând liceul din Gheorgheni m-am reîntors acasă, la Constanța, și am activat, tot clandestin, în Frățiile de Cruce existente aici.

Devenisem mai matur, mai curajos, îmi plăcea să vin cu inițiative constructive.

În noaptea de 3-4 sept. 1940, am ocupat Prefectura Constanței, obiectiv major, alături de alți 14 camarazi, cerând abdicarea lui Carol al II-lea, ucigașul tineretului naționalist și al Căpitanului și cel care adusesse țara în situația catastrofală de atunci.

Din cei 15 participanți, 10 făceau parte din Frățiile de Cruce, iar 3 erau legionari macedoneni. Singurul instruit era comandantul grupului, Zisu Pitaracu, sublocotenent în rezervă.

Primisem ordinul de a ocupa Primăria seara, la ora 21, iar la orele 6 ale dimineții trebuia să o părăsim.

Am plecat într-o acțiune de sinucidere, întrucât toți cei 15 participanți nu aveau decât două revolvere, pe care mai toți nu știam nici să le încărcăm cu gloanțe.

În afara Prefecturii, alte echipe legionare trebuiau să ocupe alte obiective majore din Constanța, cum ar fi fost telefoanele, poșta și altele - lucru care nu s-a realizat, incidentele soldându-se chiar cu trei morți - toți proveniți din rândul legionarilor.

Singura reușită a fost a grupului nostru, și anume

ocuparea Prefecturii pentru o singură noapte.

- Vă întrerup: acțiunile dvs. nu au contravenit indicațiilor Căpitanului care a afirmat mereu că Mișcarea Legionară nu va veni la putere decât prin mijloace legale?

- Așa este, dar obiectivul nostru nu era decât unul singur: determinarea regelui asasin Carol al II-lea să abdice; concomitent, camarila lui să fie înlăturată de pe scena politică.

Am prins un moment favorabil: toată țara, de la mic la mare, devenise anticarlistă, întrucât pierdusem, fără să tragem un glonț, Basarabia, Bucovina de Nord, ținutul Herței și Ardealul, unde eu frecventasem liceul. Nu se ținea cont de legea de „les-majestate”: toți doreau, așa cum am mai spus, înlăturarea lui Carol al II-lea. Deci acțiunea noastră a fost de un protest de scurtă durată, ca apoi viața să reîntre imediat la normal.

Nu doream guvernarea întrucât nu eram pregătiți: cea mai mare parte - aprox. 90%! - din elita legionară fusese asasinată. Dar un oarecare comandant legionar din Banat, trecând peste acest considerent de bun simț, a reușit să ne păcălească și să ne angajeze într-o aventură care avea să se sfârșească foarte prost peste doar 4 luni.

- Să revenim; ați amintit de morți. Deci lucrurile nu s-au desfășurat în mod pașnic în acțiunea întreprinsă în Constanța?

- Perfect adevărat! Conform planului, la ora 21 ne-am infiltrat în șir indian, reușind să dezarmăm pe jandarmul de la intrare, și ulterior pe alți doi care veniseră să-l schimbe. Am luat ca ostatic și pe vice-prefectul județului, în total deci 4, pe care i-am închis într-o cameră. Apoi repede am baricadat ușa de la intrare în Prefectură, cu mese, scaune și mobilier greu.

În scurt timp, clădirea a fost înconjurată de armată care ne-a somat să ne predăm - ceea ce noi nu am făcut. Atunci armata a început să tragă; s-a tras chiar și cu mitraliera (ale cărei gloanțe au rețezat candelabru din marea sală de ședință). Se trăgea asupra Prefecturii nu numai din stradă, ci și de pe acoperișul caselor vecine.

Ca să-i speriem, trăgeam câte un foc, din când în când, de la câte o fereastră, mutându-ne apoi la altele pentru ca să se creadă că tot grupul era înarmat.

S-a încercat, de câteva ori, să se intre prin asalt în Prefectură, se reușise chiar să se înlăture mobilierul din spatele ușilor. Ne-au salvat însă petardele, în număr de câteva zeci, pe care le confecționasem manual, cu câteva zile mai înainte și pe care le probasem într-un loc mai îndepărtat de pe malul mării. Am început să le aruncăm iar fumul înecăcios, flăcările, zgomotul specific exploziei au avut ca urmare temperarea acțiunilor de tragere ale armatei care a crezut că petardele au explodiv pe bază de dinamită și deci sunt grenade.

Colonelul Ionescu, conducătorul trupelor de asalt, la orele 4 dimineața, ne-a cerut din nou să ne predăm, și am început negocierile.

Am cerut să mai ținem ocupată Prefectura încă două ore, adică până la 6, și să fim apoi lăsați să plecăm acasă - lucru ce nu a fost acceptat.

Atunci am avut o inspirație care s-a dovedit providențială, care a întrerupt ostilitățile: m-am adresat cu voce tare jandarmilor, sensibilizându-i, spunându-le că locul lor nu este lângă rege care nu făcuse nimic pentru apărarea granițelor țării dar care perorase cu emfază de multe ori când vorbea de apărarea independenței țării, ci locul lor era la sudul Cadrilaterului lângă trupele generalului Dragalina, eroul Dobrogei, care stătea de pază la frontieră, în fața bulgarilor care voiau să ne rupă și ei o bucată din glia strămoșească, așa cum o făcuseră cu puțin timp înainte rușii și ungurii.

Efectul apelului meu a fost benefic, nu s-a mai tras cu armele, iar la ora 6, așa cum era stabilit, ne-am predat, îndeplinindu-se obiectivul propus, și anume ocuparea Prefecturii timp de 10 ore fără nici un mort sau măcar rănit (așa cum am spus mai devreme, morții legionari au fost din rândul celorlalte echipe din Constanța).

Am făcut potecă prin masa de militari, încolonați câte trei în cinci rânduri, și am pornit spre centru, unde fiecare credea că va avea soarta celor care îl asasinaseră pe Armand Călinescu (adică schingiuit, omorât și cu trupurile neînsuflite expuse în piață). Intuițiile noastre morbide nu s-au adevărit, ci am fost încarcerati la poliție, de unde am fost eliberați o zi mai târziu, după fuga lui Carol al II-lea.

Am avut sentimentul că am pus și eu umărul la detronarea lui.

- Cum s-au derulat lucrurile în viața dvs. după venirea la putere, la 6 sept. 1940, a gen. Ion Antonescu?

- "După război mulți viteji se arată", spune o zicală românească: Constanța a devenit toată un oraș al cămășilor verzi.

Au intrat în Legiune, de-a valma, fără nici o verificare, cine a vrut și cine n-a vrut, adică cei cunoscuți ca „septembriști”. Număr, nu calitate, fapt ce ulterior se va reflecta din plin.

Nu se mai găsea pânză verde. Întrucât nu mai aveam cămașă, mama a vopsit o bucată de pânză albă ca să poată să mi-o confecționeze.

Pe data de 10 dec. 1940 am fost încorporat la Regimentul 13 Artilerie din Constanța și dat fiind faptul că eram bachelat, am fost trimis la Școala de Ofițeri de Artilerie în Rezervă, din Craiova.

Paradoxal, deși Mișcarea Legionară activa legal, fiind chiar la conducerea țării, la Craiova am continuat să activez „illegal” deoarece era știut că în armată, prin natura ei, nimeni nu avea voie să facă nici un fel de politică. În timpul „biruinței legionare” care a durat doar patru luni, împreună cu av. Măndreloiu din Slatina, am înființat un cuib și țineam ședințele în secret.

Evenimentele tragice din 22 ian. 1941, din București - specific că la Craiova a fost liniște deplină, nu s-a tras măcar un singur foc - au eliminat definitiv de pe scena politică Mișcarea Legionară.

Capul acestui dezastru a fost Horia Sima care, prin acțiunile sale iresponsabile, a compromis Legiunea: amintesc în treacăt de înființarea Poliției Legionare în paralel cu poliția statului și de abuzurile acesteia, de asasinarea la Jilava a câtorva zeci de oameni, printre care și Mihail Moruzov, fostul șef al Serviciilor Secrete, de asasinarea lui Nicolae Iorga și Virgil Madgearu, de declanșarea „rebeliunii” - când Legiunea era singura grupare politică recunoscută și, ca atare, nu avea opoziție!

La numai cinci zile la evenimentele din ianuarie, eu și Măndreloiu am fost eliminați din școală pe motiv de insubordonare și trimiși, cu foaie de drum, la Regimentul din Constanța. Am fost condamnat la trei ani închisoare, din care am efectuat un an, trecând prin penitenciarele Jilava, Văcărești, Malmaison, Craiova, Arad și Aiud.

- Și de aici direct la Sărata, nu?

- Perfect adevărat! Și aici ați greșit dvs. în articolul de acum două luni: ați vorbit de lagărul Sărata. Nici vorbă de așa ceva. Să fac mai întâi o precizare esențială: legionarii care au fost aici nu au fost trimiși la ordinul expres al lui Antonescu, ci ei au solicitat, în corpore, să lupte pe front împotriva bolșevismului, dușmanului lor declarat nr. 1. Deci, subliniez încă o dată, nu au fost obligați să plece pe front „pentru reabilitare” și nu s-a făcut nici o presiune asupra lor! Legionarii au plecat din patriotism, la cererea lor expresă, deși se aflau în „război” cu conducătorul țării,

pentru a-și apăra idealul, o țară întreagă, liberă și mândră.

Fac totuși precizarea că nu au fost acceptați pe front decât legionarii cu cel mult cinci ani de condamnare.

- Deci la Sărata nu a fost lagăr (așa cum se vehiculează – eronat, după cum afirmați dvs.), ci o cazarmă militară de instruire în adevăratul sens al cuvântului?

- Am plecat de la Aiud peste o mie de tineri, unde trebuia să fim instruiți pe parcursul a trei luni. Împreună cu camarazii mei, ne-am desfășurat instrucția în intervalul oct. – nov. – dec. 1942, și spuneam, cu oarecare mândrie: „Locul nostru este pe front, nu în închisoare”.

Condițiile de instruire erau normale: echipament militar nou, hrană adecvată, ofițeri cu remarcabilă pregătire profesională, puteam primi pachete de acasă, rudele ne făceau vizite, duminicile și sărbătorile aveam liber, eram respectați în dialogul cu superiorii.

Deci nu era lagăr în adevăratul sens al cuvântului, înconjurat de sârmă ghimpată și regim sever de reabilitare prin munci impuse.

Șeful ofițerilor care ne instruiă era col. Iliescu.

După instrucție s-a format batalionul nr. 994 – mai înainte fuseseră înființate batalioanele 991, 992, 993, cu un efectiv de o mie de oameni fiecare, care acționau independent, și care cuprindeau toate armele: erau și infanteriști, dar și genști, transmisioniști și artileriști. Eu eram la artilerie, iar batalionul avea în dotare patru tunuri anti-car, două Breda și două Bofors, de calibru mic, trase de cai.

La terminarea stagiului de pregătire am fost subordonați diviziei germane 97 vânători.

- De la Sărata ați intrat în focul luptelor de rășărit?

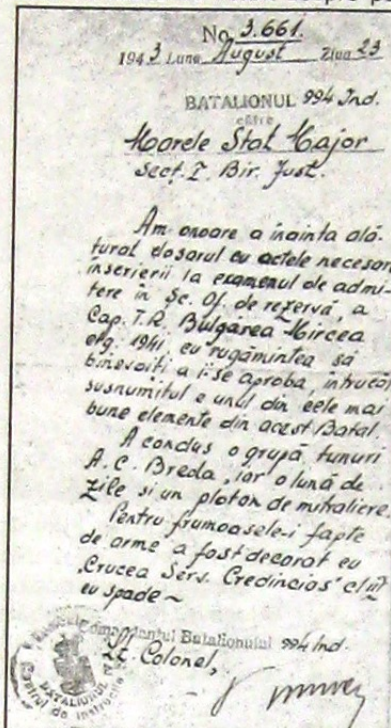
- Și aici trebuie să fac o precizare esențială. Iar s-a spus eronat că Antonescu, ca să scape de noi, ne-a trimis la moarte sigură prin participarea numai la luptele din prima linie, că eram folosiți în misiuni sinucigașe (înaintarea prin câmpuri minate), astfel ca să „ne răscumpărăm vina prin sânge”. Nici vorbă de așa ceva, nu s-a făcut nici o diferențiere între

batalioanele noastre și regimentele române și germane, toți eram egali.

Am luptat într-un elan patriotic, au murit și mulți – dar nu trimiși cu forța în acțiunile sinucigașe de care am amintit, am fost și decorați. Bunăoară, eu, pentru faptele de vitejie și acțiune hotărâtă în situații grele, în luptele de la Severskaia, am primit o medalie germană, „Crucea de fier”, pe data de 22 mai 1943, și una română, „Crucea serviciului credincios cu spade cls. III”, pe data de 22 aug. 1943.

Notă: În imaginea de mai jos este înfățișat un document al Marelui Stat Major al Armatei, Batalionul 994, din 23 aug. 1943, atestând decorarea caporalului MIRCEA BULGĂREA.

Ar fi multe de vorbit despre participarea mea pe

frontul de est, dar nu intru în amănunte deoarece s-ar putea scrie un mic roman. Tangențial vă spun că am luptat în Caucaz, apoi am apărut în Crimeea (atât în mica peninsulă Kerchi cât și la Pericop, un istm lung doar de 2 km), până când am fost făcut prizonier, la 13 apr. 1944. Ciudată era linia frontului: rușii ajunseseră la aceea dată lângă Iași, și noi mai luptam în

Crimeea, la 500 km depărtare de capitala Moldovei. În Crimeea au fost luați prizonieri peste 100.000 de români și nemți care nu au mai putut să se evacueze pe mare.

Zămbesc când îmi aduc aminte că în prizonierat primele cuvinte pe care mi le-a adresat anchetatorul sovietic au fost: „Ceas est?” și mi-a arătat încheietura mâinii. „Est” – și i-am oferit ceasul, spre satisfacția lui: la ce mi-ar fi folosit ceasul dacă noțiunea de libertate dispăruse?

Am trecut în lagărul din Crimeea, de la Geonca (de fapt un oraș fără populație, unde au fost închiși prizonieri români și germani, cu miile, neorganizat, și unde, uneori, din lipsa hranei am mâncat și iarbă), în lagărul de triere din Tambov, lângă Moscova, unde, la interogatoriu, răspunzând la întrebarea dacă eram student, politicul a concluzionat, pur și simplu, că eram... fascist!! Apoi am muncit la lagărul din Celiabinsk din Siberia, unde, pe geruri aspre am tăiat lemne în pădure, am ridicat construcții, am muncit în carierele de piatră. Aveam hrană proastă, iar munca era istovitoare. Erau 10 barăci mari, fiecare adăpostind 300 de prizonieri. M-am eliberat de aici după 5 ani, în anul 1949.

- O ultimă întrebare: cum apreciați figura mareșalului Antonescu, astăzi, la 6 decenii de la omorârea sa?

- Ca pe unul dintre cei mai mari români din toate timpurile. În politică oricine greșește, nimeni nu este infailibil, dar să nu uităm că Antonescu a preluat frâiele țării într-o perioadă foarte grea; s-a aliat cu Germania când nu mai avea decât dușmani la frontiere, și consider că aceasta a fost soluția cea mai bună. Anarhismul legionar din vremea noii conduceri a Mișcării l-a combătut cu mare duritate întrucât era extrem de periculos, putând duce chiar la căderea de noi teritorii românești. Toți cei arestați – deși s-au făcut și multe abuzuri, nu contest aceasta – au fost judecați și condamnați: nimeni nu a sta în închisoare fără a fi avut proces.

Sunt într-un totu de acord cu afirmația pe care Mareșalul a făcut-o în timpul așa-zisului său proces, a cărui sentință se știa dinainte: Dacă am fi câștigat războiul, Ion Antonescu ar fi avut statuie la orice colț de stradă. Dar știți dictonul latin: vai de cei învinși!

Interviu realizat de E. Georgescu

*** "EVOCĂRI DIN DETENȚIE" – LIANA NEDELCU STAN, BRĂILA

Am primit la redacție un gen de carte rarism: amintirile unei legionare! De ce "rarism"? Pentru că bogata literatură în domeniu înregistrează aproape în exclusivitate nume masculine; în afară de frumoașa și evocatoarea carte a d-nei dr. Ana Maria Marin, soția comandantului legionar Vasile Marin, intitulată "Pe poarta cea strâmtă", nu putem menționa alte titluri de cărți al căror semnatar să fie o femeie; dacă există totuși așa ceva, rugăm pe această cale să ne corecți.

Volumul de amintiri al doamnei prof. Liana Nedelcu Stan, intitulată "Evocări din detenție", a apărut anul acesta la Brăila. Motto-ul din poezia "Cântec de luptă" a îndrăgîtilui comandant legionar Radu Gyr ("Ce-am adorat nu știu să ard"), amplasat chiar pe copertă, sugerează de la început cititorului ideea ce va deveni certitudine după

lecturarea cărții: autoarea nu s-a dezis de crezul său legionar și nu l-a uitat nici acum, la vârsta de 84 de ani, deși a fost chinuită amarnic.

Scrise simplu, cald și cu sinceritate, fiecare pagină ne aduce un caleidoscop de imagini din viața unei femei, din primii ani de copilărie până la senectute, cu bucuriile și durerile ei (mai mult dureri decât bucurii, dar doamna are o calitate specială,

extraordinară, de a nu se plânge, a nu se încrâncena pe oameni sau pe viață, ci de a trece peste orice necaz cu fruntea sus și sufletul nealterat, bucurându-se de zâmbetul unui copil, de frumusețea unui peisaj, de cerul senin, de o floare). Iată câteva titluri: "Prima arestare", "Lagărul din Govora", "La securitatea din Ploiești", "Zile, fapte și figuri din Bărăgan", "Persoane și personalități pe care le-am cunoscut în detenție", "Regăsiri târzii" ș.a. Întâmplările sunt relatate cu finețe și eleganță sufletească, amintind de seninătatea strămoșilor daci, și din fiecare se desprinde o învățătură de viață: într-un cuvânt, amintirile de detenție ale doamnei constituie o adevărată lectură.

Redactia

*** ECOURI DE LA CONFERINȚA NOASTRĂ DIN 21 SEPT. 2006

Pe data de 21 sept. 2006 redacția revistei a ținut conferința pe tema "Masacrul elitei legionare și tinerii de azi", la sala Brătianu din Piața Amzei și, spre plăcuta noastră surpriză, auditoriul a fost format în proporție de peste 50% din tineri care au auzit, pentru prima oară, despre sinistrul și cutremurătorul masacru petrecut în urmă cu peste jumătate de secol, căreia i-au căzut victimă cei mai buni legionari ai Căpitanului. Munca legionarilor din cuibul "Vestitori" a dat roadele așteptate: sala a fost plină ochi datorită faptului că orașul a fost împânzit de afișe care anunțau conferința.

Au vorbit, liber, Nicador Zelea Codreanu și Nicoleta Codrin, expunând motivele care au dus la asasinarea primei garnituri a Mișcării, fără a pierde din vedere nici mașinațiile dușmanilor creștinismului și ai naționalismului, dar nici calul troian, obscurul comandant bănățean care a colaborat cu dușmanii

din exterior pentru a se putea instala el la conducerea Legiunii decapitate.

S-au evocat, succint, câteva figuri marcante de comandanți legionari: ing. Gh. Clime, comandant al Bunei Vestiri, șeful Partidului Totul Pentru Țară, locțiitorul de drept al Căpitanului, medic și avocat Ion Banea, șeful Ardealului Legionar, economist Gh.

Istrate, șeful Frăților de Cruce pe țară, prințul doctor în Drept Alecu Cantacuzino, șeful Corpului de elită Moța – Marin, avocat Traian Cotigă și Gh. Furdul, foști șefi ai studențimii pe țară, dr. ing. Eugen Ionică, șeful Asociației Prietenii Legiunii ș.a.

S-a analizat asemănarea izbitoare dintre situația internă a României interbelice și cea de acum: înstrăinarea clasei politice de interesele naționale, corupția guvernanților, ofensiva internaționalismului și a comunismului, pauperizarea marii mase a românilor, înstrăinarea pământului românesc, ridicarea nonvalorilor etc., subliniindu-se necesitatea ca tinerii, în general, și simpatizanții legionari, în mod special, să nu mai asiste pasivi la vinderea cu bucată a istoriei, pământului și viitorului românilor, atâta timp cât nu este prea târziu și cât mai avem o țară.

Nicolae Badea

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI (la cele enumerate puțin mai jos), și din toate reședințele de județ ale țării (precum și în alte localități). Vă rugăm cereți revista, întrucât distribuitorii n-o aflăsează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacție)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

Laurențiu Frâncu – Văleni: Într-adevăr, în localitatea dvs. nu există deocamdată nici un cuib în care să vă încadrați, de aceea, dacă doriți să deveniți membru al Mișcării (apoi legionar), trebuie

să înființați dvs. un cuib, adică să găsiți cel puțin două persoane care să vă împărtășească entuziasmul și convingerile. Simplul fapt că veți fi capabil să aduceți alți doi oameni (măcar) alături de dvs. și de ideile legionare constituie primul pas spre calitatea de legionar; apoi, dacă acest cuib al dvs. va avea activitate, călăuzindu-se după principiile legionare și respectând cele șase legi: legea muncii, a onoarei, a educației, a disciplinei, a ajutorului și a tăcerii (adică faptele să țină locul vorbirii inutile, dîtirambice cu care ne obișnuiesc politicienii), veți deveni legionari. Spor la treabă și mult succes, să vă ajute Dumnezeu! Aștept să-mi anunțați constituirea cuibului, iar după primele trei luni de la constituire vă vom face o vizită (sau, dacă preferați, puteți să vă deplasați dvs. la sediul nostru, anunțându-ne telefonic în prealabil). Până atunci, dacă doriți mai multe detalii și sugestii, vă stăm oricând la dispoziție, telefonic, prin internet sau prin scrisori.

Emil Perșu – Cluj: Apreciem faptul că sunteți membru al Uniunii Mondiale a Tutoilor Românilor și membru în Mișcarea Pentru o Monarhie Constituțională, dar acestea nu constituie un argument suficient pentru a deveni automat și membru al Mișcării Legionare: nimeni nu poate deveni membru al Legiunii (deci aspirant declarat la gradul de legionar) doar pe baza unor foi de hârtie (curriculum-ul vitae și o cerere de înscriere), fiind necesară încadrarea într-un cuib și desfășurarea

unei vieți legionare (de muncă și educație). Puteți să vă încadrați însă în rândurile simpatizanților (nu trebuie nici un fel de "act oficial" care să vă

"consfințească" această calitate pe care o puteți demonstra doar ajutând, concret, Mișcarea - de exemplu, să citiți cărți de ideologie legionară, în primul rând cele ale Căpitanului, apoi pe Ionel Moța, Vasile Marin, Alecu Cantacuzino, Ion Banea, Const. Papanace etc., și să împărtășiți credința legionară și altora, fie ei rude, prieteni, vecini, cunoștințe, copii proprii etc., eventual să distribuiți lunar câteva exemplare din revistă, să faceți mici donații etc.). Am reținut, dintre numeroasele dvs. poezii trimise, pe cea dedicată mamei Căpitanului, pe care o vom publica în numărul viitor.

Cuibul "Stejarii" – Boston: Ne-a surprins plăcut vestea că a apărut și pe pământ american un cuib legionar și așteptăm cu drag să ne oferiți detalii.

Grigore Popovici – Rădășeni (Suceava): Întrucât ați trimis o mică listă de întrebări – interesante toate, mai ales pentru tinerii cititori, vă voi răspunde în numărul viitor, din lipsă de spațiu.

Georgiu Mormocea – București, Horațiu Croitoru – Blaj, Paul Velea – Suceava, Nelu Stambătă – Constanța, Sorin Iepure – Brașov: Vă mulțumim tuturor pentru adeziunea la apelul nostru de luna trecută ca să ne trimiteți pentru repunerea în drepturi a scriitorului disident Paul Goma.

Nicoleta Codrin

ATRAGEM ATENȚIA CĂ NOUA NOASTRĂ ADRESĂ DE E-MAIL ESTE: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

ÎN ATENȚIA CITITORILOR:

Datorită felului nepotrivit de repartizare în București a publicației noastre, am fost nevoiți să schimbăm sistemul de distribuție, după cum urmează: s-a restrâns numărul de puncte de distribuție de la cca. 100, la 13, având în vedere că la unele unități ajungeau câte 2-3 exemplare.

De aceea publicația se distribuie prin următoarele centre Rodipet:

1. A.S.E. - Calea Dorobanților - Stație R.A.T.B.;
2. Batiste - Proiecția pe N. Bălcescu - Restaurant Pescarul;

3. Piața Domenii;
4. Gara de Nord - Peron 1 incintă;
5. Piața Romană - Stația Metrou - Stație R.A.T.B.;
6. Aurel Vlaicu - Șos. Pipera - Stația de Metrou;
7. Dorobanți - Piața - Radu Beller;
8. Perla - Dorobanți - Ștefan cel Mare;
9. Complex - Piața Bucur Obor;
10. Piața Reșița - Cap linie troleibuz;
11. Sf. Gheorghe - Bd. I.C. Brătianu - Stație R.A.T.B.;

12. Drumul Taberei 34;
13. Calea 13 Septembrie - Intersecție Șos. Panduri.

Prin contract, Rodipet este obligat să afișeze "Cuvântul Legionar" (ca, de altfel, orice publicație). Ne veți face un serviciu amintind acest lucru vânzătorului, atunci când este cazul.

Vă mulțumim!

CONTRIBUȚII FINANCIARE LA EDITAREA "CUVÂNTULUI LEGIONAR"

Am înființat această rubrică pentru a putea să mulțumim pe această cale susținătorilor publicației noastre!

Li vom publica pe donatori în trei feluri, după importanța donației sau după dorința de confidențialitate (sau nu) a fiecăruia:

- la donații de 100 RON (1 milion lei vechi) vă vom publica fotografia;
- la donații mai mici există două opțiuni: publicarea numelui și eventual localitatea sau adresa, sau publicarea unui pseudonim sau motto care să vă reprezinte.

Redacția vă va trimite prompt chitanța de confirmare, dacă are unde.

Adresa este cea de la abonamente (a se vedea mai sus), pe numele lui Nicolae Badea, secretarul de redacție.

Prin această rubrică se răspunde necesităților de transparență (să facem viața mai ușoară celor ce își bat capul cu monitorizarea revistei) și necesităților noastre financiare.

Opțiunea pentru unul din modurile de mai sus vă poate fi asigurată prin conținutul informațiilor pe care ni le trimiteți.

Vă mulțumim!

DONATORII DIN LUNA SEPT. 2006
 sunt toți Români din Chicago:
Vianor Ronett – 200 RON;
Jean Buchiu – 100 RON;
Florian Buchiu – 100 RON;
Pavel Babetti – 100 RON.

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ" ISSN 1583-9311	
Redactor șef:	Nicoleta Codrin
Colegiul de redacție:	Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Corneliu Mihai, Cătălin Enescu Nicolae Badea - secretar de redacție
Relații cu publicul:	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - În fiecare Vineri, orele 15-19 (zona Circului - inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr) Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493 e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

